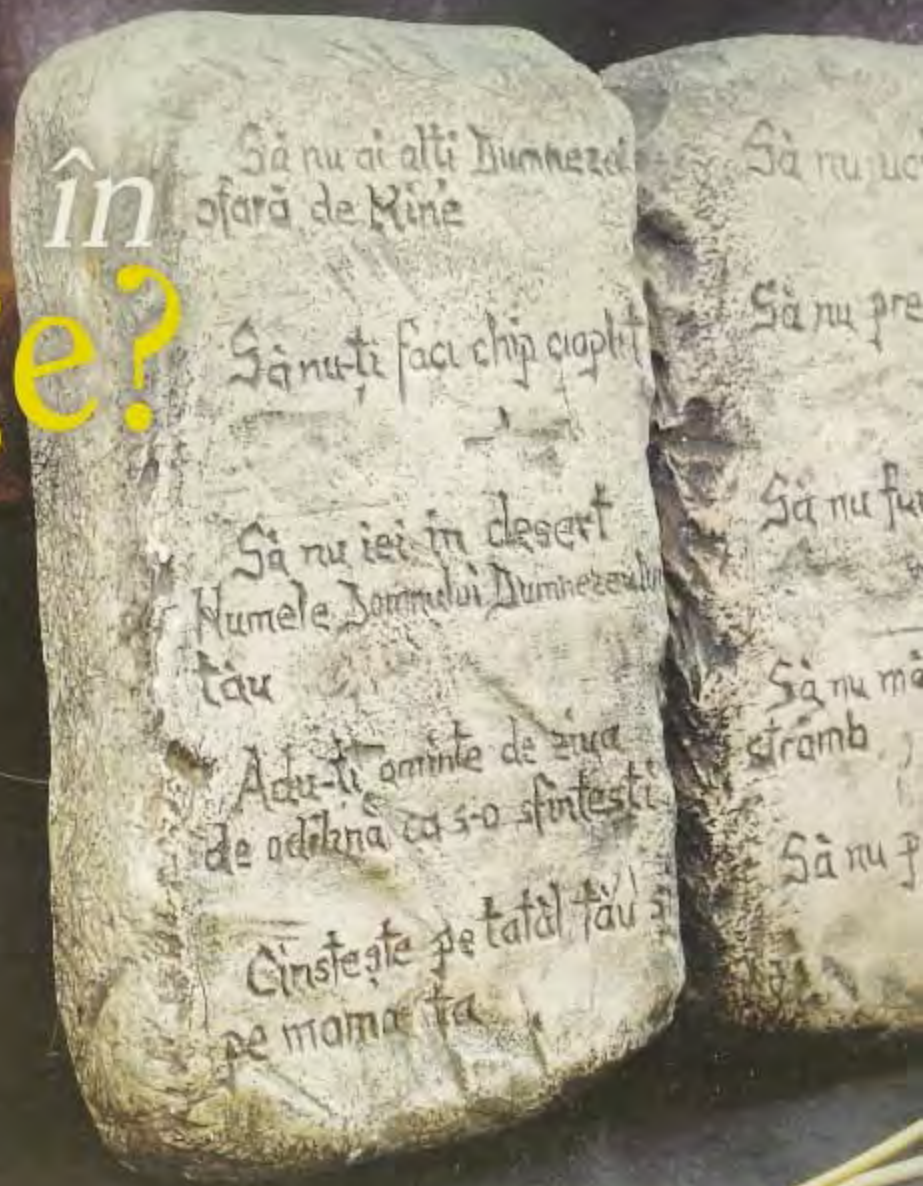

CURIERUL ADVENTIST

Revistă lunară de informații și inspirație pentru așteptătorii revenirii lui Hristos ■ August 2008

Cum
citești în
Lege?

Iuda, mântuit?!

SUMAR

Editorial

3 Flotant pe Pământ

Gabriel Dincă

Devoțional

4 Iuda, mântuit?!

Marius Munteanu

Reportaj

6 „Lucrează. Mărturisește. Câștigă.”

Remus Bența

Experiențe

9 Despre respirație

Lucia Dinescu

Teologie

10 „Cum citești în Lege?”

Florin Lăiu

Sănătate

12 Absență la vizită

Dinu Costin

Reportaj

14 Speranța TV la prima aniversare

Adrian Bocăneanu

Tineret

16 „Să discutăm!”

Cristi Modan

Tineret

18 Valuegenesis – ferestre către tineri

Zenobia Niculiță

Interviu

21 Un nou centru de misiune

Gabriel Dincă

Din viața bisericii

24 Rusaliile la Buzău

Danubian Modoran

Sănătate

26 Miracolul vindecării

dr. Maria Ionică

Știri

28

Pagina copiilor

30 Bicicleta

Adela Băncău Burcea

De la inimă la inimă

31 Viața înainte de moarte

Teodor Huțanu

CURIERUL ADVENTIST

Publicația oficială a Bisericii Adventiste
de Ziua a Șaptea din România

Apare lunar, sub coordonarea
Comitetului Uniunii

„Iată, Eu vin curând...”

Misiunea noastră este să-L înălțăm pe Domnul nostru Isus Hristos, prin prezentarea de experiențe ale dragostei Lui nemărginite, prin prezentarea de articole și știri, ajutându-l astfel pe cititor să-L cunoască mai bine pe Mântuitorul și să aibă o speranță vie în revenirea Lui pe curând.

Anul LXXXV, AUGUST 2008

Redactor-șef: Gabriel Dincă

Consultanți:
Teodor Huțanu, Emilian Niculescu,
Ioan Câmpian-Tătar,
Teofil Petre, Marius Munteanu,
Daniel Delcea, Szász Ernest,
Mihaï Maur, Csaba Gyula László

Colaboratori speciali:
Lucian Cristescu, Viorel Dima,
George Uba, Valeriu Petrescu,
Cristian Modan, Magyarosi Barna,
Teodora Goran

Director: Iacob Pop
Redactor: Delia Gherman
Corectură: Lavinia Goran
Grafică și tehnoredactare: Liliana Dincă

Adresa redacției:
Curierul Adventist,
str. Labirint 116,
Oficiul poștal 20,
cod 74124 – București
E-mail: curierul@adventist.ro
Web site: www.adventist.ro

Imprimare:
Casa de Editură „Viață și Sănătate”,
Str. Valeriu Braniste nr. 29,
Tel. 323 00 20; 323 48 95;
Fax. 323 00 40

ISSN 1220-6725

Flotant pe Pământ

GABRIEL DINCĂ

Atunci când am terminat studiile teologice și am fost repartizat în districtul unde urma să slujesc în calitate de pastor, am fost confruntat cu o problemă: poliția micului oraș în care locuiam nu a vrut să-mi acorde statutul de persoană cu domiciliul stabil în acea localitate, ci doar o viză de flotant. Acest lucru a făcut ca, de multe ori când aveam nevoie de obținerea unor acte, a unor drepturi, să fiu nevoit să merg sute de kilometri acolo unde aveam domiciliul stabil. Această situație a dat naștere unui gând în mintea mea, și anume gândul că sunt flotant în acel loc. Că, într-o zi, mai curând sau mai târziu, va trebui să plec din acea localitate pentru că sunt doar în tranzit acolo.

Nu aș dori să creez nimănui un disconfort neneșar cu această idee, dar trebuie să ne reamintim că Sfânta Scriptură ne spune că toți suntem flotanți pe Pământ. Într-o zi, toți vom pleca de aici. Chiar dacă nu v-ați mutat niciodată din localitatea în care v-ați născut și ați crescut, lucrul acesta nu este decât o problemă de timp.

În căutarea unei patrii mai bune

Istoria vieții lui Avraam este una dintre cele mai cunoscute de noi și cea mai bogată în învățături în ceea ce privește viața aceasta pământească, dar și perspectiva celei cerești. Avraam ne este un model în ceea ce privește credința, speranța și trăirea vieții alături de Dumnezeu. Cum a fost Avraam un străin? Într-o lume a păcatului, a răutăților din ce în ce mai mari, el s-a simțit străin. El căuta o cetate în care atmosfera dragostei și adevărul să fie casa lui.

Scriptura ne spune că toți copiii lui Dumnezeu de-a lungul veacurilor au mărturisit, într-un fel sau altul, că sunt străini și călători pe pământ și că sunt în căutarea unei patrii mai bune. Ei au văzut și au perceput lucrurile acestea pământești din perspectiva veșniciei. De aceea, locul pe care îl căutau era definit mai curând de coordonate spirituale decât de cele fizice. Ei căutau o patrie cerească, o cetate care are temelii tari, al cărei meșter și ziditor este Dumnezeu.

Implicațiile faptului de a fi „străini și călători”

Atunci când oamenii vorbesc despre *străini* într-un sens nereligios, ei se referă în mod obișnuit la călătoria vieții, la faptul că oamenii se pot muta dintr-un loc în altul, suportând consecințele vieții de străin care nu are aceleași drepturi cu băștinașul. Dar pentru un creștin, cuvântul *străin* înseamnă mult mai mult. Înseamnă că noi am fost chemați să părăsim

o cale a vieții pe care mulți alții o găesc atractivă. Înseamnă că noi nu așteptăm doar să treacă viața, ci noi călătorim spre o țintă mai înaltă a vieții. Viața aceasta nu este sfârșitul pentru noi, ci numai un preludiv pentru ceva mai bun, în casa veșnică a lui Dumnezeu.

Conceptul de *străin* scoate în evidență câteva aspecte: străinul întotdeauna atrage atenția, este diferit de grupul în mijlocul căruia se află, este întotdeauna în minoritate, este vulnerabil și are nevoie de protecția lui Dumnezeu. Pe de altă parte, ideea de călător ne aduce în atenție o mulțime de lucruri. Un călător este întotdeauna conștient de locul unde va ajunge. El trăiește prin credință, iar speranța constituie lentilele prin care privește viitorul. Credința și ascultarea sunt fundamentale pentru atingerea obiectivului său. Pentru el, prioritatea

numărul unu este să ajungă la destinație și nu-i este rușine să spună că „eu nu sunt de aici”. Călătoria lui influențează întreaga perspectivă asupra vieții, dar această călătorie nu este un scop în sine, ci doar începutul unei vieți trăite în atmosfera cerului.

În ce direcție călătorim?

Având în minte aceste lucruri, ne putem întreba: Suntem și noi străini și călători pe acest pământ, așa cum a fost Avraam? Am lăsat totul în urma noastră, având ca singur obiectiv Canaanul ceresc? Planurile noastre prezente arată că noi căutăm o patrie cerească?

Numai atunci când vom dobândi mentalitatea lui Avraam, vom locui ca străini oriunde ne-am afla în această lume. Atunci casele noastre, slujbele noastre, stilul nostru de viață vor avea semnificații diferite, pentru că privim lucrurile din perspectiva unui călător pe acest pământ. Orice lucru din viața noastră va vorbi despre faptul că suntem pe drumul spre un viitor pe care Dumnezeu l-a pregătit pentru noi. Când, prin credință, vom vedea casa cerească, vom mărturisi prin tot ce gândim, spunem și facem că noi nu suntem din lumea aceasta. Iar intensitatea cu care căutăm Țara Făgăduinței va arăta măsura credinței noastre. Când acesta va fi modul nostru de viață, vom putea cânta cu onestitate: „Această lume nu e casa mea, eu doar călătoresc prin ea...” ■

Gabriel Dincă este redactorul-șef al revistei „Curierul Adventist”.

Iuda, mântuit?!

MARIUS MUNTEANU

O riunde în lume, prima sau ultima lună din fiecare trimestru asigură un eveniment sărbătoresc fiecărei biserici adventiste: „momentul adevărului” – Cina Domnului. De al *n*-lea Sabat din trimestru se leagă aşteptările noastre sincere pentru o modificare radicală a prestaţiei duhovniceşti. Inima, chiar așa, nebănuind de vicleană, bate intens în pregătirea clipei solemne. Mentea pregăteşte scenariul de mărturisire tainică și relaționare publică, pe care să le desfășurăm fluent în scopuri mântuitoare. Casa se primenește odată cu biserica și trupul. Și tot poporul adventist nădăjduiește că ceva bun i se va întâmpla fiecărui participant.

Dacă Paștele era rânduit în vechime ca amintire a eliberării din robia egipteană, sărbătoarea Cinei Domnului este aşteptată de toți credincioșii pentru marea și necesara eliberare de poveri sufletești. Știm că Paștele adventist înseamnă curățire și înviere la o viață nouă. Dar de câte ori, după ore de Cină, n-am plecat cu aceeași stare a inimii, fără a avea curajul să recunoaștem public insatisfacția?!

Dar, dacă Cina nu ne îmbunătățește starea spirituală, nici prestația misionară nu cunoaște parametri noi.

Cum venim și cum plecăm?

Cum e posibil să venim și să plecăm cu aceeași stare a inimii? Cât de credibilă mai este în cazul acesta o prezentare misionară din partea unei biserici ai cărei reprezentanți nu sunt decât niște „exponate” ce nu trebuie atinse?

Poate că pe unele dintre atitudinile noastre nu le mai considerăm păcate. De când le săvârșim, au devenit parte din noi, s-au domesticit. Pe altele le considerăm păcate cu statut modificat, gândindu-ne că, din pricina înrăutățirii omenirii, Hristos a coborât nivelul aşteptărilor până la minimul posibil pentru creștinismul nostru subdezvoltat.

Dar dacă tot poporul stă pe loc (ori, dacă circulă, o face doar în jurul propriei axe) din pricina unuia dintre noi (onorabilul frate Acan), care-și cumpără mantale de Șinear, nu de frig, ci ca să aibă ce dezbrăca la Cină; care varsă pe masă punga cu sicli drept argument al întâietății sau care pune la

vedere placa de aur transformată, în ani, într-o fenomenală „placă de bază”?

Anii trecuți – spre nefericirea noastră – fără randament spiritual, se adună într-o zdrobitoare dovadă că din toate lucrurile pe care le aducem cu noi la biserică, de unul nu vrem să scăpăm, pentru că atât de bine s-a naturalizat, încât, dacă hotărâm să-l stărpim, ar trebui să dispărem odată cu el. La bază este vorba de un complex de reflexe înnăscute, necondiționate, care asigură dezvoltarea organismului, alimentarea, reproducerea, apărarea și care are drept scop menținerea parametrilor fiziologici indispensabili supraviețuirii într-o lume ne bună. Fără acesta, nici organismul n-ar rezista presiunilor la care este supus din partea factorilor naturali perturbatori: instinctul de conservare

Cum ne încurcă instinctul de conservare în activitățile bisericești și misionare?

Dintre toate personajele pământene care au participat la istorica Cină de taină, Iuda se remarcă. Povestea vieții lui Iuda ne prezintă finalul trist al unei existențe marcate de providența lui Dumnezeu. Dacă Iuda dispărea în neființă înainte de Cina Domnului, ar fi fost evidențiat la înmormântare și i s-ar fi găsit cu greu un înlocuitor, datorită calităților sale manageriale unice. Din păcate, sau din fericire, bilanțul activității sale bisericești ar fi fost de „breaking news”: *Fratele Iuda s-a retras din slujbă și din biserică*. Dar epilogul trebuie să fie o avertizare pentru toți aceia care, asemenea lui, trădează misiunea:

„Îl iubea pe Marele Învățător și dorea să fie cu El. Avea dorința să fie schimbat în caracterul și viața sa. Iuda nu fusese întotdeauna atât de corupt ca să poată face o faptă ca aceasta. Dar Iuda n-a ajuns acolo încât să se predea pe deplin Domnului Hristos. În timp ce a acceptat poziția de slujitor al Domnului, el nu s-a supus puterii divine modelatoare.” (*Hristos, Lumina lumii*, p. 699)

În dreptul tuturor, din instinctul de conservare, fratele Iuda avea o remarcă de făcut, bineînțeles din acelea care scoteau în evidență superioritatea lui, asumându-și paternitatea tuturor succeselor grupei lui Isus.

Când nu ne cerem niciodată iertare, instinctul de conservare ne duce spre izolare sau autoeliminare. Când refuzăm să recunoaștem că suntem în culpă, instinctul de conservare ne poartă spre păcatul de neiertat. Când dorința de a ne păstra imaginea nu ne lasă să recunoaștem că mai și greșim, instinctul de conservare perturbă aparatele de orientare spre ceruri.

Ce vă spune numele Iuda?

Tipul credinciosului care a știut întotdeauna să se păstreze. Avea o părere foarte bună despre sine, iar perspectiva de a avea un loc de frunte în noua împărăție l-a făcut să sprijine cauza lui Isus. Niciodată n-a investit nimic. Nici măcar un sentiment. Doar ceilalți s-o facă. A avut ocazia să vadă binele ce-i stătea în putere să-l împlinească în favoarea altora. A simțit satisfacția pe care o ai întotdeauna în slujba Domnului, dar era condus de propriile interese egoiste.

Era lipsit de prieteni; nu-l găsim asociat cu nimeni în nicio conjunctură. Era exponentul zgârceniei. „Sumele mici care treceau prin mâinile lui erau o continuă ispită. Deseori, când făcea un mic serviciu pentru Domnul sau folosea din timpul său pentru scopuri religioase, el se plătea din acest fond sărăcăcios.” Fratele Iuda nu apare în dialoguri sau situații de criză. Ține la imaginea lui și nu se expune, dar în public este omul legii, sancționând intempestiv orice lacună a terților. Este ucenicul care nu se umilește niciodată, tocmai ca să se păstreze, dar inventează pentru fiecare motive de penitență. Lucrând în aceeași echipă, nu are decât soluții partinice și-i împinge pe toți spre recunoașterea inferiorității lor. Tot din instinctul de conservare pierde simțul valorii și-L dă rușinii și morții pe Domnul slavei pentru prețul unui sclav.

Și totuși vine la Cină, iar la apelul predicii, înainte de rugăciunea de consacrare, ridică mâna sau iese în față și se întreabă fariseic dacă nu este el cumva cauza eșecului de până atunci al misiunii bisericii.

Aceasta este singura conexiune pe care o faceți la auzul apelativului Iuda?

Decizia lui Iuda

Biblia ne face cunoștință și cu un alt purtător al numelui, care își expune caracterul tot la masă. „Când a ajuns

Iosif la frații săi, aceștia l-au dezbrăcat de haina lui. . . , l-au luat și l-au aruncat în groapă. . . , apoi au șezut să mănânce. . . . Atunci, Iuda le-a zis fraților săi: 'Veniți să-l vindem. . . .' Și frații lui l-au ascultat.” (Gen. 37,27)

Și acesta participă la conspirație tot din instinctul de conservare. Și după ce completează, ca să-și îndepărteze mustrarea, își liniștește cugetul propunând vânzarea: „Unii dintre ei nu se simțeau bine; ei nu simțeau satisfacția pe care se așteptau să le-o aducă răzbunarea. A deveni sclav era o soartă cu mult mai de temut decât moartea. Toți aveau simțământul că au mers prea departe ca să mai dea înapoi.” (*Patriarhi și profeți*, p. 211)

Aparent, nicio deosebire între cei doi Iuda. Însă în timp, Dumnezeu schimbă inima. Cina Domnului nu trece pur și simplu, ci lasă, pe lângă predică, și mântuire. Egoismul se dezbracă și face loc dăruirii. Minciuna este abandonată ca soluție de conservare.

Când a auzit nobila decizie a lui Iuda: „Răspund eu pentru el.” (Gen. 43,9) și „Îngăduie-i dar, te rog, robului tău să rămână în locul băiatului, ca rob al domnului meu. . . .” (Gen. 44,33), Iosif a văzut în fratele său roadele unei adevărate pocăințe. Instinctul de conservare i-a îndemnat pe frații lui Iosif să-l vândă, nădăjduind astfel să-l împiedice să ajungă mai mare decât ei. Instinctul de conservare, care îi neglijează pe ceilalți, ne duce la pierderi iremediabile. Tocmai propunerea jertfitoare a lui Iuda i-a înmuia inima lui Iosif.

Iuda – și unul, și celălalt. Putem să rămânem o „Iudă”, iar în raportul din Sabatul Cinei să se scrie: „Iată-i pe cei doisprezece: . . . (care s-au împărțit) . . . și Iuda, care l-a și vândut” (Marcu 3,16-19) sau putem fi un Iuda salvator pentru frații noștri neapreciați, vexeți, stigmatizați sau, pur și simplu, neglijați.

Ce atitudine ne animă când ne adunăm pentru adunări solemne de Sabat?

Când nu ne cerem niciodată iertare, instinctul de conservare ne duce spre izolare sau autoeliminare.

Când refuzăm să recunoaștem că suntem în culpă, instinctul de conservare ne poartă spre păcatul de neiertat.

Când dorința de a ne păstra imaginea nu ne lasă să recunoaștem că mai și greșim, instinctul de conservare perturbă aparatele de orientare spre ceruri.

Când îl considerăm tot pe altul vinovat pentru starea noastră și a bisericii și când găsim întotdeauna soluții care amendează necredințioșii semenilor, dorința de a ieși bine la fotografia de grup ne amăgește că vom fi mântuiți după aceleași criterii, „de imagine”.

Trădător sau salvator? Un Iuda tot suntem!

Domnul Hristos a instituit practici religioase și simboluri ca să ne arate zilnic, săptămânal sau măcar trimestrial că:

- El, singurul, este drept și ține la onoarea Lui, dar nu renunță la noi. Avem prioritate.
- El consideră că imaginea Lui trebuie păstrată curată, dar a noastră nu trebuie batjocorită.
- El a considerat Legea Lui veșnică și de neschimbat, dar niciodată n-a ținut mai mult la Sine decât la noi.

„Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiul. . . .” Și Fiul a dat. . . . Iar dacă ne face plăcere să fim apelați și identificați cu Numele Lui, Îi vom urma exemplul! ■

*Marius Mumtănu
este președintele
Conferinței Moldova.*

REMUS BENȚA

Convenția ASI Europa – Târgu-Mureș, 18-21 iunie 2008

In acest an, ASI România a avut onoarea de a organiza cea de a VI-a Convenție ASI Europa. Ea a avut loc la Tg. Mureș în perioada 18-21 iunie, de miercuri până sâmbătă seara. Invitatul special al acestei Convenții a fost dr. José Rojas, din Statele Unite ale Americii. Au participat delegați din Marea Britanie, Spania, Republica Cehă, Republica Slovacă, Germania, Elveția, Italia, Olanda, Franța, Suedia, Austria, Israel, Polonia, România, precum și invitați din Statele Unite ale Americii și din partea Diviziunilor Euro-Africa și Trans-Europa.

Programul a fost unul diversificat, participanții având ocazia să asiste și să se implice activ în desfășurarea acestuia. Totodată, la această sesiune a fost ales noul președinte ASI Europa, precum și noul Consiliu de conducere al ASI Europa.

Ceremonia de deschidere

Ceremonia de deschidere a avut loc miercuri seara, 18 iunie, în cadrul Complexului Apollo din Sângeorgiu de Mureș. Grupul „Adoramus” a cântat în debutul ceremoniei, iar Audrey Balderstone, președintele ASI Europa, a deschis lucrările, spunând: „Am citit mai dăunăzi un proverb chinezesc care spunea astfel: *Dacă nu schimbăm direcția spre care ne îndreptăm, vom ajunge acolo unde mergem.* În contextul în care era citat, implicația proverbului era că noi trebuie să schimbăm direcția spre care mergem, dacă vrem să atingem maximum de potențial. Totuși pentru noi, adventiștii, și pentru membrii ASI, în special, cred că ar trebui să citim puțin altfel acest proverb.

La Convenția ASI din 2006 s-a pus întrebarea – QUO VADIS? Unde mergi? Încotro? Iar răspunsul a fost acela că noi, ca adventiști, mergem spre Împărăția cea veșnică. Prin urmare, nu trebuie să schimbăm direcția spre care mergem. Dacă ne ținem ochii ațintiți spre Isus, autorul și finalizatorul credinței noastre, vom ajunge acolo unde mergem: în Împărăția eternă, când Hristos va reveni pe norii cerului.

Iar de-a lungul acestui drum îi vom invita și pe alții să ni se alature. Noi vom munci, folosindu-ne de profesiile noastre, afacerile noastre, nu doar ca să ne câștigăm pâinea zilnică, ci și ca să susținem proiecte, să fim implicați în diverse activități, să fim creativi în mărturisirea noastră. Avem un mesaj minunat pe care să îl spunem lumii: un mesaj de pace, de dragoste și de încredere, iar viețile noastre să dea mărturie cu ajutorul Duhului Sfânt. Este acel spirit, spiritul dragostei și al compasiunii, al sacrificiului și al slujirii, care îi va conduce pe alții la Hristos și îi va câștiga pentru El.

Aceasta este o aniversare foarte specială și unică pentru ASI Europa. Acum 10 ani, la Paris, se forma această asociație: ASI Europa. Tot acum 10 ani, o asociație numită SCOAR s-a format aici, în România. În anul 2005, SCOAR a depus cererea de afiliere la ASI Europa și iată-ne aici, în frumoasa Transilvanie, pentru cea de a VI-a Convenție ASI Europa.

Suntem încântați că ați ales să fiți alături de noi și știu că

Audrey Balderstone
– președintele ASI Europa –
și Remus Bența Sr. –
președintele ASI România

sunteți aici pentru o adevărată sărbătoare de binecuvântări, pregătită special pentru voi. Îi spunem un bun venit pastorului José Rojas și președintelui Diviziunii Trans-Europa, Bertil Wicklander. Sperăm ca binecuvântările spirituale ale acestei Convenții să fie reciproce.

Aduc multe mulțumiri grupului din România, sub conducerea lui Remus Beța Jr., pentru modul excelent în care a organizat Convenția. Îi mulțumim și Îl lăudăm pe Dumnezeu pentru felul în care a condus această asociație și ne rugăm ca El să ne umple de dragoste și de Spiritul lui Isus, să avem ochii ațintiți spre El, pentru ca, atunci când va reveni, să ajungem acolo, în locul acela, spre care ne îndreptăm deja.”

Fratele Remus Beța Sr. le-a urat un bun venit oaspeților din toată Europa: „În numele țării gazdă, le spun un bun venit tuturor participanților la cea de a VI-a Convenție ASI Europa. Aș dori să le spun un bun venit și reprezentanților Diviziunilor Euro-Africa și Trans-Europa, reprezentanților Uniunii Bisericii Adventiste din România și tuturor reprezentanților Conferințelor. De asemenea, ne bucurăm

Audrey Balderstone și Angel Duo – noul președinte ASI Europa

După cuvintele de bun venit adresate participanților, invitatul special, dr. José Rojas, a vorbit din Geneva, despre crearea luminii și despre cât de important este ca noi, lucrători în via Domnului, să fim lumină pentru cei din jur. Noi suntem chemați la o lucrare specială, iar dacă vom ajunge fii ai luminii, cu siguranță că vom avea o influență binefăcătoare asupra celor care ne sunt aproape.

Zile de sesiune

Fiecare zi a Convenției a inclus un timp de studiu biblic și rugăciune pe grupe, iar apoi urma un devoțional. Ziua de joi, 19 iunie, l-a avut ca vorbitor la serviciul divin de închinare pe fr. Bertil Wicklander, președintele Diviziunii Trans-Europa. Mesajul său a fost din Matei 6,14: „Nu vă faceți comori pe pământ...” Tot ceea ce facem noi trebuie să fie pentru câștigarea sufletelor noastre și ale altora pentru veșnicie. Avem uneori încredințarea că ne putem descurca și fără Dumnezeu, avem convingerea că ideile noastre sunt mai importante decât sfaturile lui Dumnezeu. Să nu uităm însă că nu suntem nimic fără susținerea și viața dăruită de El. Îndemnul fratelui Wicklander a fost ca ASI să fie o asociație unită de adventiști, nu din ambiție sau alte scopuri, ci pentru înaintarea lucrării lui Dumnezeu pe acest pământ.

A urmat apoi prima sesiune a Adunării generale a consiliului de conducere al ASI Europa. Au fost prezentate raportul președintelui, Audrey Balderstone; al secretarului, Christianne Theiss; al trezorerului, Roberto Duo; al vicepreședintelui pentru evanghelizare, Bernard Beranger și al vicepreședintelui pentru marketing și dezvoltare, dr. Gerhard Padderatz. Apoi membrii Comitetului de numiri s-au retras pentru discuții și lucrări electivă.

Fiecare filială a ASI Europa a prezentat un scurt istoric și mărturie sau interviuri. Angel Duo, președintele ASI Spania, a prezentat din partea ASI Spania un DVD foarte interesant despre programul „Tineri pentru Hristos”. Au urmat interviuri și prezentarea filialei ceho-slovice.

Programul a fost presărat și cu puncte muzicale, un invitat special al acestei Convenții fiind Charles Haugabrooks, din

Dr. José Rojas, invitatul special al participanților la Convenția ASI Europa – 2008

de prezența dr. José Rojas, invitatul special al acestei ocazii binecuvântate. Le spun un bun venit și membrilor ASI România, precum și celor care doresc să fie cu noi pe parcursul acestor zile. Fiți bine-veniți în Târgu-Mureș, 'Orașul trandafirilor', în frumoasa Transilvanie.

Anul acesta, Convenția se reunește sub motto-ul: 'Lucrează. Mărturisește. Câștigă':

- Lucruri care nu trec niciodată.
- Lucruri care rămân în siguranță.
- Lucruri care se depozitează în vistieria cerului.

Acest eveniment are farmecul lui prin următoarele aspecte: ASI România se reunește zilele acestea la aniversarea celor 10 ani de existență, ASI România este pentru prima oară gazdă a unei Convenții europene.

Vă dorim numai binecuvântări în aceste zile calde de vară și fie ca împreună să Îl așteptăm pe Cel care va veni să ne ia ACASĂ.”

Florida, SUA. Fiind un spirit viu, a influențat și publicul să se înalțe în cântare la adresa lui Dumnezeu.

Christianne Theiss, președintele ASI Elveția, a susținut un seminar pe tema „Profile personale”, participanții încercând să își definească, prin răspuns la chestionare, un profil comportamental.

După-amiază, a fost rândul ASI România să prezinte un scurt istoric și diversele activități desfășurate de-a lungul vremii. Prezentarea a fost susținută de Remus Bența Jr., iar fr. Ioan Câmpian Tătar a prezentat date și noutăți despre Institutul „Sola Scriptura” și postul SperanțaTV. Doctorul Nicu Dan a adus informații despre CSMPR Herghelia și despre proiectele realizate în cadrul Centrului de Sănătate și al Școlii Misionare.

Fiecare zi le-a dat ocazia tuturor celor prezenți să viziteze standurile aflate în cadrul sălii de conferințe din cadrul Complexului Apollo. Dintre acestea putem enumera: standul ITA, Cernica, CSMPR Herghelia, Lifestyle TV – Suedia, „Youth for Jesus” – Spania, „Youth for Jesus” – Bratislava și Praga, Școala Biblică de Sănătate și Agricultură – Norvegia, Centrul de Studii Evreiesc – Israel, programul „Charity Health” în Africa – din partea Marii Britanii, Centrul Media Adventist – SperanțaTV, etc.

Ziua de vineri, 20 iunie, a adus în fața delegaților, după devoționalul prezentat de fr. Gabriel Maurer, secretarul executiv al Diviziunii Euro-Africa, și mărturii din partea filialelor germană, elvețiană și engleză, precum și raportul Comitetului de numiri în urma dezbaterilor și propunerilor pentru noul Consiliu al ASI Europa. S-au propus mai multe variante, dar, ca listă finală, adunarea generală a votat în favoarea următorilor candidați:

- **Angel Duo (Spania), președinte ASI Europa**
- **Radim Passer (Cehia), vicepreședinte pentru supervizarea proiectelor și pentru evanghelizare**
- **Dr. Gerhard Padderatz (Germania), vicepreședinte pentru marketing**
- **Patrick Lagarde (Franța), trezorier**
- **Mark Alt (Elveția), secretar executiv**

A urmat seminarul susținut de dr. Lucio Altin (Italia), cu tema „Psihologie și sfințire”, și apoi timp liber destinat pregătirii pentru Sabat.

Sesiunea de seară s-a desfășurat la Sala Polivalentă din Tg. Mureș, unde au continuat, de altfel, activitățile din cadrul Convenției. Bernard Beranger a prezentat pe scurt misiunea ASI, și anume lucrul în echipă și provocarea de a merge spre țelul comun: îndeplinirea misiunii de a-L vesti pe Hristos pretutindeni. Denzil McNeilus a adus un cuvânt din partea ASI America de Nord, un mesaj de a lucra împreună în via Domnului, în condițiile ultimelor evenimente de pe planeta noastră.

Parada steagurilor țărilor ai căror reprezentanți au participat la Convenție

Dr. José Rojas a atras apoi atenția că este exact timpul acestei asociații: ASI Europa. De ce? Conform semnelor din Matei 24, singurul care a mai rămas să se împlinească sub ochii noștri este ducerea Evangheliei la orice făptură; ASI are misiunea de a ajuta cu tot ce poate la îndeplinirea acestei misiuni.

Bucuriile Sabatului

Ziua de Sabat, 21 iunie, a fost cu totul specială. După cuvintele de bun venit din partea celor doi președinți, a urmat o paradă a steagurilor tuturor țărilor în care este reprezentată ASI. A fost un moment extrem de emoționant. După un scurt rezumat al Școlii de Sabat, s-au prezentat proiectele pentru anul 2008-2009: cele 12 proiecte ale ASI Europa (Roberto Duo) și cele 52 de proiecte ale ASI România (dr. Leonard Azamfirei),

proiecte din diverse domenii: medical, educațional, social și, nu în ultimul rând, evanghelistic.

În fața celor adunați, au fost prezentați de către Audrey Balderstone, fostul președinte al ASI Europa, președinții sau reprezentanții țărilor participante, precum și noul președinte ales al ASI Europa și noul Consiliu de conducere al ASI Europa.

José Rojas a susținut, prin mesajul său, toate aceste năzuințe ale ASI Europa pentru 2008-2009 și i-a îndemnat pe cei prezenți să susțină cauza lui Dumnezeu prin tot ceea ce pot. Astfel, la colecta care a urmat, s-au strâns 250.000 € pentru proiectele

ASI Europa și 660.000 € pentru proiectele ASI România, sume care au depășit așteptările ASI. Domnul să fie laudat pentru această lucrare!

În Sabat după-amiază, cei doritori au putut să viziteze CSMPR Herghelia și să ia cunoștință de activitatea și viața celor de acolo.

Seara de 21 iunie a fost încununată de un concert susținut de Corul Reuniunii Muzicale și de orchestra Filarmonicii din Târgu-Mureș și Cluj-Napoca. Invitatul special al acestui concert a fost solistul Charles Haugabrooks, din

Florida, SUA. Sala Polivalentă a fost neîncăpătoare. Ceremonia de încheiere a fost foarte emoționantă, delegații, noul președinte și noul Consiliu, fiind foarte încântați de atmosfera creată în toate aceste patru zile ale Convenției ASI Europa – 2008. Mulțumirile au fost adresate în primul rând lui Dumnezeu, apoi celor implicați în organizarea acestui eveniment și celor prezenți.

Dumnezeu să ne binecuvânteze pe toți în timp ce Îl „împărtășim pe Hristos pretutindeni”? ■

Remus Bența este președintele ASI România.

Despre respirație

LUCIA DINESCU

Rugăciunea este „respirația sufletului”. Ne-am obișnuit atât de mult cu această declarație din scrierile lui Ellen White, încât trecem peste cuvântul „respirație” ca și cum am putea trăi fără să respirăm. Și totuși mă întreb: Cum pot trăi fără să mă rog? Nu un minut, două... chiar trei..., ci o oră, două, o zi, o săptămână... Pare ciudat și totuși așa se întâmplă.

Oare aș putea să cred că trăiesc? Nu, desigur, lăncezesc sau sunt într-o moarte clinică, cum se întâmplă adeseori, pentru ca la urmă... să mor.

Moartea spirituală nu-i deloc asemănătoare cu moartea obișnuită. Nu! Să mori spiritual este – dacă pot spune așa – cel mai rău lucru, pentru că este o moarte veșnică.

Am găsit scris undeva că „pe genunchi omul este mai înalt decât toți munții de probleme”. Creștinismul nu este o religie, ci o relație cu Dumnezeu. Ghandi, un gigant al Indiei, s-a exprimat elocvent în acest context, spunând: „Din tot creștinismul, dați-mi-L numai pe Hristos și păstrați-vă restul!”

Am făcut un exercițiu de sinceritate cu mine însămi, întrebându-mă: „Oare eu pot merge la biserică și să nu-L întâlnesc pe Hristos” sau, și mai grav, „să mă pierd veșnic, chiar în biserică?”. În disperare de cauză, m-am plecat pe genunchi și I-am spus Domnului ce se întâmplă cu mine, ce gândesc și că nu vedeam nicio soluție, ținând cont că în fiecare Sabat stăteam pe bancă și-i urmăream pe frați, surori cum vin, cum pleacă..., cum sunt îmbrăcați, cum se comportă. La un moment dat, m-am cutremurat în sinea mea și am plecat capul în rugăciune. Pot să spun că a avut loc un miracol. Cred că a fost puterea Duhului Sfânt care lucrează „ca un susur blând și subtil”.

*Doamne, ajută-mă
să fac lucruri mari ca
și cum ar fi mici, din
moment ce le fac cu
puterea Ta, și ajută-mă
să fac lucruri mici ca
și cum ar fi mari, din
moment ce le fac în
Numele Tău!*

Am deschis ochii și am continuat să meditez. În biserică, tocmai a intrat o soră care s-a plecat pe genunchi. M-am unit cu ea în rugăciune și L-am rugat pe Domnul să-i asculte ruga și s-o binecuvânteze pentru Sabatul acela. Apoi am văzut și un frate, care a înaintat până în fața bisericii, pentru că nu auzea bine. Am avut ce să-L rog pe Domnul pentru el căci îl cunoșteam bine. Peste câteva minute, grupa de la Școala de Sabat urca la amvon. M-am unit și cu ei în rugăciune, și de atunci folosesc fiecare moment, scurt sau lung, și în pauze chiar, să pot spune celor cu care mă întâlnesc despre binecuvântările primite prin rugăciune.

Mă simt foarte mică în ochii mei, dar cu o stare sufletească pe care n-am cunoscut-o până acum. Nici nu știu cum mi-am îmbogățit vocabularul, îmi găsesc ușor cuvintele pentru a spune ceva frumos celui de lângă mine. Pot să spun cu voce tare ce face Dumnezeu cu un păcătos atunci când alege să respire din atmosfera cerului. Rugăciunea înseamnă a vorbi cu Dumnezeu, nu lui Dumnezeu... Și mai e ceva... să predici cuvintele lui Dumnezeu, nu pe ale tale..., și astfel vei fi o putere spre bine.

Nu ar trebui să pierdem din vedere că bucuria relației cu Hristos este un dar care poate fi întrerupt prin păcat, și nici că făgăduințele lui Dumnezeu ar înlocui rugăciunea. Atâta timp cât vrei să fii altceva decât ceea ce vrea Dumnezeu să fii în momentul respectiv, nu faci decât să te torturezi singur. Dar cum poate Dumnezeu să facă ceva pentru tine? Lăsați-L s-o facă și poate atunci veți ști!

În școala lui Hristos nu există niciun moment al absolvirii.

Iată o rugăciune: Doamne, ajută-mă să fac lucruri mari ca și cum ar fi mici, din moment ce le fac cu puterea Ta, și ajută-mă să fac lucruri mici ca și cum ar fi mari, din moment ce le fac în Numele Tău!

„Valoarea lucrurilor noastre este proporțională cu împărtășirea cu Duhul Sfânt” (*Hristos, Lumina lumii*, p. 330). Fii sigur că îți acorzi suficient timp de liniște și singurătate – atunci Dumnezeu îți modelează mintea. Însă poți să aluneci foarte ușor și să te trezești că mergi la serviciu, vii acasă, servești cina, te așezi la televizor..., te pensionezi și mori „veșnic”. Caracterul poate fi pus la probă în momentele mari ale vieții, dar se clădește în cele mici.

Umblarea cu Hristos este ea însăși o răsplată.

Gustați și vedeți ce bun este Domnul! ■

Cum citești în Lege?

FLORIN G. LĂIU

În acest număr am inclus două articole având ca subiect „regulile curăției”, scrise atât din perspectivă teologică, cât și medicală.

Mai ținem astăzi regulile curăției?

Da și nu. Da — în sensul că principiul curăției rămâne în continuare valabil, cu toate regulile de igienă, în toate domeniile vieții.

Nu — în sensul că aspectele rituale ale acelor reguli nu mai sunt aplicabile. Să luăm un exemplu: Itzik merge la înmormântarea unei rude apropiate și se atinge de mort, ceea ce Legea îi permite, dar devine necurat prin acest fapt, indiferent că este fariseu sau om de rând. Dacă este preot, în special mare-preot, are interdicții mai severe în privința atingerii, și, încălcându-le, nu se face doar necurat, ci și vinovat.

Cu sau fără vină însă, orice atingere de un trup mort necesita curățire. Atingerea putea fi nevinovată, dar refuzul curățirii aducea vinovăție, pentru că necuratul îi putea contamina și pe alții. În mod special pe calea aceasta se putea „spurca” templul, iar Dumnezeu promitea, ca urmare, nimicirea aceluia suflet din neamul lui Israel: „Cine se va atinge de un mort..., și nu se va curăți, pângărește cortul Domnului. Acela va fi nimicit din Israel. Fiindcă nu s-a stropit peste el apa de curățire, el este necurat, și necurăția lui este încă asupra lui.” (Num. 19,13)

Nu era suficient ca omul să se spele acasă (evreii aveau niște plante saponifere, cu care făceau leșie), ci trebuia să i se facă ceremonia stropirii cu apa de curățire — o leșie specială făcută cu cenușa vacii roșii (Num. 19,8,9), care simboliza jertfa curățitoare a lui Isus. În cazul altor necurății care se pot întâlni la bărbați sau la femei, nu era necesară apa de curățire, ci apă simplă, curată, iar în unele cazuri se specifica o jertfă (Lev. 12,2-7; 15,2-16).

După orice îmbăiere de curățire, omul nu devenea imediat curat, ci rămânea încă necurat până la vremea jertfei de seară

(care simboliza jertfa lui Isus). Aici putem observa foarte bine diferența dintre principiul igienei (curăție fizică, sanitară) și cel al purității rituale. Spălarea cu apă curată era o măsură de igienă. Dar a fi socotit încă necurat până seara, indiferent dacă persoana s-a spălat de dimineață sau după-amiază, este un aspect ceremonial, de disciplină rituală, ca și aducerea jertfei, ca și apa de curățire etc.

Prin aceste reguli, Dumnezeu urmărea mai multe scopuri. În primul rând, Dumnezeu dorea să îl educe pe poporul Lui, atât în aspectele morale, cât și în cele fizice, pentru menținerea curăției, sănătății și fericirii. Voia să imprime în conștiința lor ideea că prezența lui Dumnezeu înseamnă viață, curăție, sfințenie și că tot ce este mai puțin decât acestea nu poate sta în prezența lui Dumnezeu. Pentru a-i învăța pe ai Săi această disciplină, Dumnezeu a accentuat regulile de igienă, exagerându-le, subliniindu-le și mărindu-le importanța prin tabuuri ceremoniale, care au fost valabile atâta timp cât a stat în picioare vechiul legământ.

Dumnezeu nu a explicat de ce porcul este „necurat”, de ce bărbatul sau femeia în anumite cazuri sunt întinați, de ce o șopărlă moartă spurcă vasul. El a procedat cu omul într-un mod foarte practic, așa cum face o mamă când copilul vrea să bage în gură o cireașă scăpată pe jos: „Nu-i voie! E chhhh...”

Așa le-a vorbit și Dumnezeu oamenilor, ca unor copii. Porcul este „necurat” în ce privește alimentația, dar, dacă nu-i vorba de mâncare, e la fel de curat ca un bivoli.

Necurăția și frecventarea bisericii

Deși Legea are multe de zis și despre bărbați în ce privește diverse situații de necurăție, de la igiena intimă și până la prezența leprei, la contactul cu trupuri moarte sau cu soții care nu s-au curățit, unii creștini cred că partea femeiască este

periodic mai necurată decât bărbatul și că ar trebui impuse interdicțiile Legii cu privire la frecventarea bisericii „la ciclu” sau după ieșirea din maternitate.

Preocupările acestea sunt probabil sincere, dar nu și înțelepte. În primul rând, nu putem confunda adunarea creștină cu sanctuarul ebraic. La sanctuar, nu avea voie să intre nici moabitul, nici amonitul, nici bărbatul evreu care neglijase să se curățească. Unei lăuze i se interzicea să ia contact cu lucrurile sfinte, pentru motive ceremoniale, simbolice (Lev. 12,4).

Tot ce era legat de sânge și de moarte aducea impuritate rituală. Dar era, în același timp, o protecție pentru femeie, ca să nu fie silită să meargă zeci sau sute de kilometri (pe jos sau pe măgar) ca să vină la templu.

Femeia nu avea obligația de a merge la templu, cu excepția cazurilor de aducere a jertfei. Doar bărbatul era obligat să vină, dar numai de trei ori pe an. Credincioșii evrei petreceau Sabatul în familie sau în întâlniri cu rudele, cu vecinii, în propria cetate sau mai departe (2 Regi 4,22.23), acolo unde un levit, un preot, un profet sau alt știutor de carte conducea adunarea. Până după exil, evreii nu au avut sinagogi și nici profeții nu le-au sugerat că ar trebui să-și facă.

Locurile în care noi ne închinăm – zidite sau închiriate, amenajate, improvizate – sunt sfinte, pentru că acolo invocăm prezența lui Dumnezeu. Dar cum creștinul se roagă necurmat, ba chiar în fiecare casă este o biserică, sinagoga sau adunarea nu se poate compara cu Templul de la Ierusalim, care avea un rol ceremonial cu totul special, evocând prezența nemijlocită a lui Dumnezeu, unde regulile purității trebuiau respectate strict, sub amenințarea pedepsei capitale.

Un asemenea loc nu mai există pe pământ, chiar dacă pentru fiecare dintre noi, chiar locul rugăciunii zilnice este un loc sfânt. Templul este numai în cer, iar aici, pe pământ, atât bărbați, cât și femei, respectăm doar regulile igienice, potrivit posibilităților de astăzi, nu și obligațiile sau interdicțiile ceremoniale.

Femeia în perioadele de necurăție nu era socotită necurată în sine, ci doar pentru relațiile intime era necurată. Din acest motiv, Dumnezeu condamna atât femeia, cât și bărbatul care încălca această interdicție.

Ar fi de dorit să citim mai des condițiile din Lege și din Profeți care descriu diferența dintre o viață curată și una spurcată. În special, să înțelegem valoarea curăției morale și fizice, observând cum anumite porunci pe care noi le considerăm depășite sunt așezate de Dumnezeu printre cele mai grave norme morale. Iar violarea lor ne face necurați, pentru că spurcăm chiar și țara în care trăim (Is. 24,5), patrie sau diaspora:

„Să nu te apropii de femeie¹ ca să-i descoperi goliciunea *în timpul necurăției ei periodice!*” (Lev. 18,19)

„Dacă un om se culcă cu femeia *în timpul slăbiciunii ei lunare*, îi dezvălește goliciunea și-i descoperă izvorul, iar ea își degolește izvorul sângelui ei, *amândoi vor fi rași din mijlocul neamului lor.*” (Lev. 20,18)

„Omul care se va dovedi nevinovat, care a făcut ce este legal și drept, care nu s-a înfruptat din jertfele păgâne aduse pe munți, care nu și-a ridicat ochii spre urâciunile idolești ale casei lui Israel, care nu a spurcat pe femeia semenului său și care *nu s-a apropiat de soție în timpul necurăției ei periodice*, care nu asuprește pe nimeni, care nu oprește garanție datomicului, care nu despoaie pe nimeni, care dă pâinea lui celui flămând și îl îmbracă pe cel gol, care nu dă cu camătă și nu primește cu dobândă, care își retrage mâna de la nedreptăți, care judecă după adevăr între un om și altul, care trăiește după prescripțiile Mele și păzește regulile judecății Mele, lucrând cu bună-credință, este un om drept și acesta, cu siguranță, va trăi, așa cum spune Domnul, Iahwé.” (Ez. 18,5-9)

„Iată, sus-pușii lui Israel, fiecare după puterea lui, sunt în mijlocul tău ca să verse sânge. La tine, oamenii nu cinstesc pe tată și pe mamă, la tine imigrantul este stors, la tine se profită de orfan și de văduvă. Tu mi-ai disprețuit lucrurile sfinte, mi-ai profanat Sabatele. La tine există oameni care colportează calomnii, ca să verse sânge. La tine se mănâncă jertfe idolești pe munți. În mijlocul tău se fac mârșavii. La tine se descoperă goliciunea tatălui; **la tine este silită femeia în timpul necurăției ei.** La tine, fiecare se dedă la abominații cu femeia semenului său sau, în josnicia lui, își spurcă nora sau își siluiește sora, fiica tatălui său. În tine se primește mită pentru a vărsa sânge. Ai luat camătă și

dobândă, ai stors pe aproapele tău ca să profiți, iar pe Mine, M-ai uitat – zice Domnul, Iahwé.” (Ez. 22,6-10)

Încheiere

Rămân, așadar, în vigoare toate principiile morale și sanitare, toate acelea care nu sunt legate de templu, preoție, apă sfințită și alte ceremonii. Au rămas încă în vigoare restricțiile cu privire la curăția relațiilor intime și la regulile de igienă și sănătate.

În ciuda părerilor populare că Isus ne-ar fi dezlegat de legile curăției (o „teologie” care a umplut Evul Mediu de boli îngrozitoare și de moarte, a împânzit castelele cu păduchi și veacuri de-a rândul chiar și regii aveau oroare de apă!), Noul Testament mărturisește că Isus iubea regulile de spălare (Luca 7,44) că sfințenia cerută de Dumnezeu include și trupul (1 Tes. 5,23), inclusiv menținând distincția între animalele curate și necurate (1 Petru 1,14-16; Lev. 11,44.45), excluderea sângelui și a cărnurilor nesacrificate corect (Fapte 15,20; Lev. 22,8; Gen. 9,4).

În realitate, cea mai importantă formă de puritate este curăția morală (Lev. 18,30; 19,31; Ez. 20,7; 2 Petru 2,13; Marcu 7,21-23). Dar pentru că unii au decretat că astăzi nu mai sunt valabile legile curăției fizice, încheiem cu îndemnul apostolului nostru, al neevreilor:

„Așadar, fraților, având prin sângele lui Isus liber *acces în Sanctuar*, pe calea proaspătă și vie pe care a inaugurat-o El pentru noi, prin acea catapeteasmă, adică pe calea trupului Său, și având un Mare Pontif numit peste Casa lui Dumnezeu, să ne apropiem cu inimă sinceră, în deplinătatea credinței, având *inimile stropite și curățite* de o conștiință vinovată, și *cu trupul spălat cu o apă curată.*” (Evrei 10,19-22) ■

¹ Expresia „apropiere de femeie” se referă întotdeauna la soție (cf. Ex. 19,15; 1 Sam. 21,4). Traducătorii au greșit adăugând aici cuvântul „vreo” [femeie]. În cazul apropierii de altă femeie, pedeapsa putea fi capitală, chiar dacă nu era implicată încălcarea „sorocului”.

Florin G. Lăiu este lector univ. drd. în cadrul Institutului Teologic Adventist de la Cernica.

Absență la vizită

CONSTANTIN DINU

O posibilă dilemă – încă nerezolvată pentru unii – ar putea fi reținerea persoanelor de sex feminin de a participa la serviciile divine, din cauza „necurăției” despre care vorbește Vechiul Testament atunci când se referă la perioada menstruației sau a lăuziei (după naștere). În acest articol, ne propunem să oferim un răspuns pentru cei care sunt dispuși să-și schimbe opiniile după o informare corectă, chiar dacă nu exhaustivă. Prima parte a articolului va cuprinde considerații principale (religioase), în timp ce partea a doua va aborda procesul menstruației din punct de vedere fiziologic, medical.

Considerații principale

Mai multe legi mozaice au ca obiect problematica necurăției rituale. *Necurăția descrisă în Levitic 12 (ca și scurgerile genitale din Levitic 15) este rituală, și nu morală.* Textul ebraic nu folosește termenii consacrați pentru păcate, greșeli morale sau iertare de păcat atunci când se referă la necurăția fizică rituală¹. Roy Gane arată că sacrificiile aduse de femei după încheierea perioadei de necurăție postnatală (Lev. 12), ca și sacrificiile rituale după scurgerile genitale (Lev. 15), nu sunt sacrificii de tip jertfă pentru păcat cu scopul de a îndepărta o vină morală, ci o jertfă de purificare cu scopul de a îndepărta o impuritate fizică rituală.² Jonathan Klawans enumeră *5 deosebiri între necurăția morală și cea rituală*:

1. Necurăția morală este o urmare a unui păcat grav, cum ar fi păcatele sexuale (Lev. 18,24-30), idolatria (Lev. 19,31; 20,1-3) și vărsarea de sânge (Num. 35,33.34), în timp ce necurăția rituală nu este efectul unui păcat.

2. Nu există fenomenul de „contact-contagiune” (atingere-pângărire) în cazul necurăției morale, așa cum este cazul cu necurăția rituală.

3. În timp ce necurăția morală este de durată și duce la de-gradarea păcătoșilor și a țării, necurăția rituală este temporară.

4. Necurăția morală nu poate fi ameliorată (atenuată sau ștearsă) prin ritualuri de purificare, ca în cazul necurăției rituale, ci „puritatea morală se realizează prin pedepsire sau ispășire...”.

5. În timp ce termenul „necurat” este folosit atât pentru necurăția morală, cât și pentru cea rituală, termeni ca „urâciune” sau „pângărire” sunt folosiți doar pentru necurățiile morale, nu și pentru cele rituale.³

În Levitic 12,2 se arată că *necurăția de după naștere este similară necurăției din timpul menstruației și este rituală.* Levitic 15 reia problema necurăției menstruale, încadrând-o între alte forme de necurăție clar rituale, toate având de-a face cu secreții sau scurgeri fiziologice sau patologice. În acest capitol, sunt enumerate cinci categorii de necurății ceremoniale, pe care Richard Whitekettle le descrie într-o *structură evident chiasmică a capitolului* (A – corespondent cu A', B – corespondent cu B', iar C constituie mijlocul de sine stătător)⁴:

A. Versetele 2-15: scurgeri anormale, de lungă durată ale bărbatului – el se spală și aduce o jertfă.

B. Versetele 16 și 17: scurgeri obișnuite, trecătoare, dis-funcționale ale bărbatului – el se spală.

C. Versetul 18: scurgerea normală din timpul actului intim – ambii se spală.

B'. Versetele 19-24: scurgeri obișnuite, trecătoare, dis-funcționale ale femeii – ea se spală.

A'. Versetele 25-30: scurgeri anormale, de lungă durată ale femeii – ea se spală și aduce o jertfă.

Extremele (A și A') sunt stări patologice anormale care necesită o jertfă atunci când scurgerea se oprește. Cazurile de necurăție nr. 2 și 4 (B și B') au de-a face cu scurgeri obișnuite (menstruația și poluția). Secțiunea centrală (C) privește „scurgerea” din cadrul actului intim normal, lucru ce nu impune aducerea vreunei jertfe. Semnificația acestui chiasm este încă dezbătută de teologi.⁵

Evident însă este faptul că relația intimă dintre un bărbat și o femeie, așa cum a lăsat-o Dumnezeu încă din Grădina Edenului, fiind creați „după chipul lui Dumnezeu; parte bărbătească și parte femeiască” (Gen. 1,27), precum și porunca: „Creșteți, înmulțiți-vă!” (Gen.1,28), nu pot fi marcate de o impuritate morală, așa cum nu pot fi etichetate nici celelalte 4 tipuri de scurgere din Levitic 15.

De ce totuși aceste scurgeri (inclusiv unirea fizică dintre soț și soție) erau socotite niște necurății? Pentru a răspunde la această întrebare, trebuie să luăm în considerație următoarele aspecte:

1) Instinctul reproducției este unul dintre cele mai puternice instincte (cu alte cuvinte, aici avem de-a face cu un „motor” foarte puternic atât pentru perpetuarea speciei, cât și pentru manifestarea dragostei responsabile, fără bariere, gratificatoare și sacrificatoare).

2) Din actul unirii fizice, intime, se naște viața și deci semnificația unirii dintre un bărbat și o femeie este dintre cele mai profunde.

3) Religiile păgâne au asociat adesea actul închinării cu actul intim, atât pentru a face închinarea mai atractivă pentru participanții la serviciile cultice, participanți care „beneficiau” de serviciile prostituatelor templare angajate în acest scop (se pare că existau și bărbați care se „sacrificau” în același fel), cât și din motivul pur filozofic al împletirii actului procreerii cu divinitatea păgână care se presupunea că dă viața.

4) Locașul de cult al lui Yahweh, ca și serviciul închinării erau sfinte, puse de-o parte și o mulțime de reguli erau menite să păstreze acest caracter în mintea închinătorilor.

Regulile curăției rituale ale evreilor erau deci un răspuns la închinarea păgână marcată de necurățiile morale cultice (ex. pruncuciderea, prostituția templară).

Dacă regula neparticipării la serviciile divine din cauza necurăției menstruale sau postnatale ar fi valabilă și astăzi, atunci și unii bărbați sau chiar unele cupluri (vizați în același capitol 15, din Levitic) ar trebui să se abțină de la actul închinării. Ba chiar mai mult, dacă respectarea acestor reguli ceremoniale vechi ar curăți cu adevărat biserica, neghina ar deveni peste noapte, doar prin abținerea de la închinarea publică, în timp ce spicele de grâu ar fi grozav de ispitite să facă prezența la fiecare sărbătoare săptămânală a eliberării din păcat.

Considerații fiziologice

*Menstruația este un clivaj hemoragic (desprindere) al mucoasei uterine (numită și endometru) care are loc ciclic, de la pubertate până la menopauză, cu excepția perioadei de sarcină și de alăptare, datorită modificărilor vasculare.⁶ Ciclurile menstruale durează 28 zile, cu limite considerate fiziologice între 24 și 32 de zile. Durata sângerării menstruale este de 3-7 zile și conține sânge, produși de descumare endometrială, mucus de la nivelul colului, epiteliu vaginal degenerativ, bacterii și o substanță toxică asemănătoare necrozinei, din țesuturile traumatizate, care determină apariția unui *spasm intens vascular*. Cantitatea de sânge pierdut la menstruație variază între 25-60 ml și 0,4-1 mg fier/zi.*

Celula reproducătoare feminină se numește *ovocit*. Acesta, împreună cu stratul de celule care-l înconjoară, formează *foliculul primordial*, localizat în ovar. După pubertate, începe ciclul ovulației, în care mai mulți foliculi primordiali încep să se maturizeze devenind *foliculi primari*, dar din aceștia, de obicei, doar un singur folicul ajunge la maturitate deplină și eliberează ovocitul, printr-un proces lunar numit *ovulație*. Ovocitul este condus apoi în trompa uterină unde poate fi fecundat. Pe parcursul perioadei fertile din viața unei femei, doar câteva sute de foliculi ajung să elibereze ovulul prin ovulație, restul degenerând.⁷

După ovulație, foliculul ovarian se transformă în *corpul galben de sarcină*. Acesta secretă hormonii care vor pregăti mucoasa uterină pentru *nidația oului* (implantarea embrionului).

Dacă fecundarea nu are loc, perioada aceasta de receptivitate uterină se termină în aproximativ două săptămâni după ovulație, iar corpul galben degenerază. Scăderea estrogenului și a progesteronului, care urmează degenerării corpului galben, face ca mucoasa uterină să se desprindă (*menstruația*). Întrucât menstruația este cel mai vizibil fenomen al ciclului ovarian, ciclul reproducător feminin se numește *ciclu menstrual*. Prima zi de menstruație devine prima zi a ciclului menstrual (în limbajul popular, femeile se exprimă adesea greșit folosind cuvântul „ciclu” în loc de „menstruație”).

Ovulația are loc în ziua a 14-a, la un ciclu de 28 de zile. Acest fenomen împarte ciclul menstrual în două: *faza foliculară, estrogenică sau proliferativă* (foliculul ovarian se maturizează, predomină secreția de hormoni estrogeni și proliferază endometrul uterin) și *faza luteală, progesteronică sau secretorie* (se formează corpul galben numit și *corpus luteum* și se remarcă prin secreție de estrogen și progesteron, predominând secreția de progesteron). Mucusul cervical este mai subțire și mai fluid în prima jumătate a ciclului, sub influența estrogenilor, iar la ovulație devine și mai fluid, ușurând pătrunderea spermatozoizilor. După ovulație, el se îngroașă, devenind impenetrabil. Colul se deschide la ovulație.⁸

Pentru ca funcția reproducătoare feminină să se desfășoare normal, este nevoie de o *coordonare între creier și*

ovare sub influența altor organe, ca ficatul, suprarenalele și glanda tiroidă. Cele două zone din creier responsabile cu această coordonare sunt hipotalamusul și hipofiza. Hipotalamusul secretă o substanță numită *GnRH* (hormonul de stimulare gonadotropă), care determină hipofiza să producă doi *hormoni gonadotropi*: *FSH* (hormonul de stimulare foliculară) și *LH* (hormonul de stimulare luteală). Acești doi hormoni stimulează la rândul lor ovarul, care va produce *estrogenul, progesteronul și inhibina*. Inhibina suprimă apoi secreția de FSH de către hipofiză. Progesteronul inhibă secreția de GnRH de către hipotalamus pe tot parcursul fazei luteale.⁹

În concluzie, procesele care se desfășoară în compartimentele neuro-endocrin, ovarian și uterin sunt strâns legate și au un caracter ciclic pe toată perioada fertilității a vieții unei femei. *Coordonarea între diferitele organe, substanțe, celule sau componente ale acestora, la nivel de macroorganism sau de nucleu (ADN), este uimitoare și ne face să ne plecăm capetele în fața acestui Mare Profesor Emerit de neurologie, endocrinologie, ginecologie și obstetrică, andrologie, genetică și sexologie, care ne-a creat ca pe o capodoperă care Îi face cinste: COROANA CREAȚIEI.*

A, era să uit... și *singurul Profesor de Recuperare!* De aceea cred eu că ar fi păcat să lipsești de la vizita săptămânală, mai ales pe motiv de necurăție rituală. Nu cei bolnavi au trebuință de doctor, ci cei „necurați” de purificare? ■

Bibliografie

- Davidson MR, *Flame of Yahweh, Sexuality in the Old Testament*, Hendrickson Publishers, 2007, p. 327.
- Gane R, *Leveticus, Numbers*, Zondervan, Grand Rapids, 2004, p. 306-308.
- Klawans J, *Impurity and Sin in Ancient Judaism*, New York, Oxford University Press, 2000, p. 23.
- Whitekettle R, „Leviticus 15:18 Reconsidered: Chiasm, Spatial Structure, and the Body” JSOT 49 (1991): 31-41.
- Davidson MR, *Flame of Yahweh, Sexuality in the Old Testament*, Hendrickson Publishers, 2007, p. 330-331.
- Rebedea T și colab., *Genitologia* vol. I, Institutul Medico-Farmaceutic București, Facultatea de Medicină Generală, Clinica de Obstetrică și Ginecologie, Spitalul Clinic al Municipiului București, 1981, p. 149-152.
- Schauff C, Moffett D, Moffett S, *Human Physiology, Foundations & Frontiers*, Mosby College Publishing, St. Louis, 1990, p. 651-652.
- Idem*, p. 661-663.
- Mcphee S, Ganong W, *Pathophysiology of Disease, Fifth Edition*, Lange Medical Books, McGraw Hill, 2006, p. 627-630.

*Constantin Dinu
este medic primar în
orașul Tecuci.*

SperanțaTV la prima aniversare

ADRIAN BOCĂNEANU

In seara Sabatului din 24 mai 2008, din studioul SperanțaTV a fost transmisă în direct o emisiune menită să marcheze împlinirea unui an de emisie. SperanțaTV a început să transmită pe 30 aprilie 2007, la ora 18, iar pe 19 mai a avut loc emisiunea de lansare oficială. Cu acea ocazie, fr. Jan Paulsen, președintele Conferinței Generale a Bisericii Adventiste, a transmis un mesaj substanțial, care fusese înregistrat la sediul Conferinței Generale. De data aceasta însă, fr. Paulsen a fost prezent personal în studio, însoțit de fr. Rajmund Dabrowski, directorul Departamentului de Comunicații la nivelul Conferinței Generale.

Așa cum era de așteptat, prima parte a programului aniversar i-a avut în centru pe cei doi invitați. Fr. Paulsen a declarat: „Orice organizație care are un mesaj de comunicat trebuie să folosească cele mai bune mijloace de comunicare care sunt disponibile. Biserica are un mesaj important, un mesaj care construiește societatea și reprezintă o contribuție adusă națiunii.” Răspunzând la o întrebare cu privire la nivelul ridicat al costurilor pentru un proiect de televiziune, fr. Paulsen a spus: „Este adevărat că televiziunea este costisitoare, dar nu putem să ne întoarcem în timp. Așa se comunică astăzi și nu pot să văd lucrarea bisericii noastre dusă înapoi, în mod curajos, fără televiziune.”

Vorbind despre ramificațiile întinse ale mesajului nostru pentru societate, fr. Paulsen a explicat: „Noi trăim ca ființe umane complete și trebuie să contribuim, ca biserică, în toate domeniile... Avem un mesaj care îmbunătățește calitatea vieții acum și aici: partea spirituală împreună cu sănătatea și starea de bine a omului, viața socială, educația, familia.”

Fr. Dabrowski a declarat: „Felicită biserica pentru această deosebită realizare și vă doresc să aveți multe aniversări – sau poate nu atât de multe, pentru că așteptăm cu intensitatea ca Domnul să vină cât mai curând.” (Dialogul, purtat în limba engleză, a fost tradus în limba română de fr. Cristian Modan.)

Cu această ocazie, fr. Ulrich Frikart, președintele Bisericii Adventiste din regiunea Euro-Africa, a transmis un mesaj video în care a spus: „Sărbătorim o aniversare. De ce o facem? Pentru că este o ocazie să arătăm că prețuim spiritul vizionar al acelor care au responsabilitatea pentru această stație și să-i apreciem pe toți colaboratorii... SperanțaTV își merită numele, pentru că duceți speranța pretutindeni acolo unde sunteți recepționați.”

Invitații de onoare, fr. Jan Paulsen și fr. Rajmund Dabrowski, cu numai câteva clipe înainte de începerea emisiunii.

În continuare au fost prezentați și intervievați cei mai mulți dintre realizatorii și invitații permanenți ai diferitelor programe, începând cu un grup de emisiuni care au ca scop educarea publicului să cunoască, să înțeleagă și să aplice corect Sfânta Scriptură. Frații Aron Moldovan și Ioan Paicu, de la „Vremea întrebărilor” și „Destinații”, sora Lavinia Ștefan, de la „Împliniri”, fr. Lucian Cristescu, de la „Pâinea noastră de toate zilele”. Au fost ascultate unele mărturii ale celor care L-au descoperit pe Dumnezeu și chiar au intrat în biserică drept urmare a acestor emisiuni, cum este sora Ludmila S. din Hâncești, Republica Moldova, care a declarat imediat după botezul dumneaei, pe 22 martie: „Faptul că Dumnezeu a venit în inima mea prin intermediul SperanțeiTV mă face să fiu incredzătoare că El împlinește visurile noastre.” Fr. Teodor P. din Ionești, Gorj, botezat pe 19 aprilie, a spus: „Îmi plac foarte, foarte mult aceste emisiuni”, vorbind în mod specific despre emisiunea „Vremea întrebărilor”, care a avut un rol decisiv în convertirea sa.

Prezent în platou, fr. Teodor Huțanu, președintele Bisericii Adventiste din România, a spus: „Ceea ce are loc astăzi este o realitate incredibilă, dacă mă gândesc de unde am pornit și unde suntem acum. Sufletul meu Îl mărește pe Dumnezeu. Îi mulțumesc că există acest mijloc de a transmite speranță, Îi mulțumesc pentru echipa aceasta, pentru fr. Bocăneanu, pentru toată atmosfera, pentru toată emulația pusă în slujba transmiterii optimismului către oamenii care au nevoie.” Întrebat cu privire la viziunea pe care o are pentru SperanțaTV, fr. Huțanu a spus: „Să fie o televiziune specială, unică, care să asculte Cuvântul care iese din gura Domnului și să îl ducă mai departe, să fie o televiziune care are antenele către cer, către Evanghelie, și emite aceste mesaje către oameni.”

Fr. Nelu Burcea, director la Radio Vocea Speranței, a vorbit despre colaborarea dintre cele două voci ale Speranței – radioul și televiziunea – și despre extinderea permanentă a ariei de acoperire a ambelor metode de comunicare a Evangheliei. Au fost prezentate și înregistrări cu mărturii de apreciere din partea unor personalități. Doamna Cristina Trepcea, membră în Consiliul Național al Audiovizualului (CNA), a declarat: „Într-un spațiu cu actori audiovizuali, cinici și resemnați, cu un public de televiziune cinic și resemnat, o televiziune ca a dumneavoastră este o figură aparte. Salut SperanțaTV ca pe un partener care nu a făcut nicio problemă

Producătorul (Ana-Maria Lupu) și regizorul de platou (Cornel Tilihoi) pun la punct desfășurarea programului.

Consiliului într-un an de existență, a adus foarte multe bucurii și experiențe pozitive celor care o urmăresc.”

O reputată traducătoare, doamna Irina Mavrodin, a declarat: „Am avut marea plăcere și onoare să fiu printre primii din seria celor care au participat la emisiunile moderate de dna Valeria Sitaru. Trebuie să mărturisesc faptul că am avut un sentiment cu totul special. Întrebările erau de mare calitate și tonul mă incita, eram obligată să intru într-un dialog cu mine, nu numai cu ascultătorii sau cu moderatoarea. Numele acestui post, Speranța, este foarte aproape de sufletul meu. O speranță absolută – care este altceva decât credința absolută în Dumnezeu... Urez postului Speranța... să continue pe drumul pe care a pornit.”

Dl prof. univ. Vasile Morar, etician, a declarat: „M-am simțit foarte bine la acest post. Acum îmi dau seama că Speranța are un an, dar mie mi se pare că este mai de mult sau poate este semnul dorinței mele că acest post să fi existat mai de mult. Postul

dumneavoastră acoperă un gol imens în spațiul de emisie din România – spațiu al responsabilității educaționale, unde se face conexiunea dintre dimensiunea morală și cea religioasă... Mă consider personal privilegiat că am fost aici și sunt

onorat de celelalte persoane care au participat la emisiunile SperanțaTV.”

Au fost prezenți și conducătorii instituțiilor cu care SperanțaTV realizează emisiuni, cum sunt Editura „Viață și Sănătate” (emisiunea „Dincolo de cuvinte”), ADRA (emisiunea „Din toată inima”) și Institutul Teologic Adventist, care va începe, în curând, o emisiune de cultură biblică. Fr. Liviu Dumitrașcu, realizatorul programului „Perspective”, a vorbit despre nevoia ca evenimentele și tendințele din viața societății noastre să fie discutate în lumina mesajului de speranță al apropiatei reveniri a Mântuitorului.

Prin telefon, au fost intervievați reprezentanți ai comunităților românești care contribuie cu emisiuni la SperanțaTV (din Chicago și din Atlanta) sau care sunt în curs să înceapă asemenea producții (din Torino și Madrid).

Ultimele emisiuni care au fost prezentate au un loc aparte în ansamblul transmisiunilor noastre. „Jurnalul de

credință”, program realizat de sora Beatrice Lospa, îi inspiră și îi motivează pe mulți dintre telespectatorii noștri să aibă experiențe personale cu Dumnezeu și să cunoască puterea rugăciunii, a credinței și a iubirii. „Viața la superlativ”, cu cele patru apariții săptămânale, acoperă o zonă vastă de teme și aduce în fața telespectatorilor numeroși invitați din diferite domenii ale vieții. Din toamnă, realizatorul emisiunii, fr. Cornel Dărvășan, o va reprezenta în direct, la o oră de maximă audiență, putând astfel să interacționeze cu cei care o urmăresc. Se preconizează o creștere importantă a ponderii emisiunilor în direct.

Ultimele secvențe ale emisiunii aniversare s-au petrecut în decorul oarecum neconvențional al emisiunii pentru tineret „@lt.fel”, realizată de sora Alina Panaitescu, împreună cu un grup de tineri inteligenți și comunicativi din Ploiești. Deși începută recent, emisiunea i-a captivat pe mulți tineri și atrage invitați de prestigiu din viața țării noastre.

În timpul emisiunii au fost primite mesaje de apreciere și numeroase sugestii pentru dezvoltarea programelor. Pastorul dr. Otniel Bunaciu, președintele Uniunii Bisericilor Baptiste din România, într-un mesaj înregistrat, a arătat prețuirea pentru SperanțaTV și a transmis calde urări de succes și dezvoltare. Fr. Corneliu Unteșu a trimis un e-mail foarte amplu cu multe observații și sugestii care sunt în atenția noastră. Fr. Cristian Dumitrescu, din Statele Unite, a încheiat mesajul său cu aceste cuvinte: „Creștere și maturizare cât mai grabnice!”

Emisiunea în direct, care a durat nu mai puțin de 3 ore și 33 de minute, a fost îmbogățită prin cântul distins al unui cvartet de coarde din Ploiești.

Aproape de miezul nopții, emisiunea aniversară s-a încheiat cu belșug de bucurie, recunoștință față de Dumnezeu, față de toți cei care lucrează în cadrul postului SperanțaTV, față de colaboratori și față de toți cei care susțin acest proiect, spre slava lui Dumnezeu și răspândirea luminii mântuirii pretutindeni. ■

Un interludiu muzical, cu cvartetul de coarde din Ploiești.

Adrian Bocăneanu
este directorul postului
Speranța TV.

„SĂ DISCUTĂM!”

cu pastorul
Jan Paulsen,
președintele
Conferinței
Generale

Pe 24 mai 2008, președintele Conferinței Generale, pastorul Jan Paulsen, împreună cu soția lui, Kari, s-au întâlnit cu 28 de tineri români, în cadrul programului *Let's Talk! (Să discutăm!)*. Evenimentul needitat și fără un scenariu prestabilit a fost transmis în direct în întreaga lume de Hope Channel, postul de televiziune al Conferinței Generale, iar în România, de posturile SperanțaTV și Radio Vocea Speranței. Timp de cinci ani, liderul bisericii mondiale a participat la discuții similare în care a întâlnit tineri din 30 de țări, de pe șase continente. Printre tinerii participanți din România s-au numărat și reprezentanți din Republica Moldova, Italia și Spania, dar și ai minorităților etnice (maghiară și romă).

În deschiderea programului, pastorul Paulsen a amintit că se află pentru a treia oară în România și că prețuiește Biserica Adventistă din această țară pentru vigoarea și pentru valorile ei spirituale. Ținând cont de faptul că Bucureștiul a găzduit ultimul segment din seria de programe *Let's Talk*, președintele a ținut să prezinte încă o dată motivul inițierii acestor

discuții. „Voi, tinerii, reprezentați astăzi două treimi din totalul de 25 de milioane de credincioși adventiști. Pentru mine, ca slujitor al acestei biserici, este important să am ocazia să vă ascult și să înțeleg care este contribuția pe care doriți să o aduceți pentru a împlini misiunea acesteia. Astfel, am descoperit cât de mult iubesc tinerii această biserică. Pot spune acum că avem o mulțime de tineri, profesioniști în domeniile lor, care doresc să dea tot ce au mai bun pentru a sluji și a întări această biserică.”

În acest context, pastorul Paulsen a dorit să transmită un mesaj bisericii globale. „Iată, avem în bisericile noastre un număr atât de mare de tineri consacrați și talentați. Să îi îmbrățișăm cu multă căldură și să le dăm un loc în viața și misiunea bisericii! Am obișnuit să îi considerăm biserica de mâine, însă ei sunt biserica de azi. În biserică nu trebuie să existe observatori sau spectatori. Să îi facem partenerii noștri în slujire. Implicarea lor trebuie să înceapă în biserica locală și trebuie să se bazeze pe instruirea și experiența fiecăruia. Dați-le ocazia să-și demonstreze angajamentul, talentele și pregătirea.”

CRISTIAN MODAN

Președintele a direcționat către participanți unele dintre întrebările primite. Una dintre acestea a fost cea despre cum ar putea fi îmbunătățită experiența închinării în biserică. O participantă a spus că ar dori să cânte mai mult, răspuns care a generat o întrebare cu privire la felul de muzică potrivită pentru închinare. Pastorul Paulsen a accentuat faptul că nu este potrivit să aducem în biserică muzica seculară, care nu are nimic de-a face cu închinarea. „Trebuie să ne întrebăm dacă o astfel de muzică ne ajută să ne apropiem mai mult de Dumnezeu, să Îl lăudăm și să dăm o mărturie despre El. Dacă răspunsul este nu, atunci de ce am introduce o astfel de muzică în biserică? Pe de altă parte, trebuie ținut cont de specificul spiritualității românești. O muzică importată ar putea suna ciudat pentru cultura voastră. Trebuie să folosiți acele instrumente care să fie acceptabile pentru închinare și acel conținut care să ne îmbogățească din punct de vedere spiritual.”

În același fel, înainte de a răspunde la o întrebare, pastorul Paulsen i-a întrebat pe tineri: Ce anume ați dori ca biserica din România să schimbe, pentru a împlini mai bine misiunea sa? Dintre răspunsuri, menționăm: „folosirea unor strategii de comunicare

mai bune pentru a face biserica mai cunoscută”, „cultivarea unei vieți de rugăciune și o mai bună cunoaștere a Celui pe care dorim să Îl împărtășim altora” sau „o mai bună folosire a unor instrumente deja disponibile, cum ar fi ediția românească a revistei *Semnele timpului*”.

Întrebat dacă, urmând tendința generală, Biserica Adventistă se va alătura mișcării ecumenice, președintele a răspuns în mod categoric: „Nu. Aceasta nu înseamnă că nu avem relații cordiale

cu alte biserici, dimpotrivă, discutăm cu ei. Dar noi credem că cel mai bine putem împlini misiunea noastră dacă nu ne angajăm ca membri în mișcarea ecumenică.”

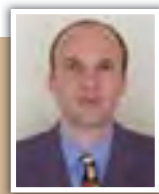
Multe grupuri de tineri au urmărit împreună evenimentul în unele dintre bisericile din România și apoi au comentat cele văzute. De exemplu, în

biserica Popa Tatu din București, în jur de 60 de tineri au rămas mai mult de o oră discutând pe marginea răspunsurilor oferite de pastorul Paulsen.

Pe forumul gazduit de pagina de internet a Departamentului tineret, www.tin.ro, tinerii au continuat să comenteze întrebările puse de participanți, cu care mulți au declarat că se identifică, precum și răspunsurile oferite. Unul dintre tineri a propus ca acest tip de discuții să continue, astfel încât tinerii și liderii bisericii să aibă oportunitatea unui dialog continuu. Deoarece spațiul rezervat acestui articol este limitat, vă invităm să urmăriți acest interviu pe pagina de internet a postului SperanțaTV (www.speranta.tv). ■

*Cristian Modan
este directorul
Departamentului de
tineret din Uniunea
Română.*

Valuegenesis –

ZENOBIA NICULIȚĂ

Fiecare generație reprezintă un nou val de istorie care își lasă amprenta în locul peste care trece și în amintirea scrisă a generațiilor care vin. La nivel individual, istoria personală împletește fire originale cu multe dintre trăsăturile proprii generații. Însă atunci când este vorba de o imagine de ansamblu, observațiile empirice ale uneia sau mai multor persoane reprezintă mici oglinzi prismatice care nu redau decât frânturi, uneori deformatate, ale propriei experiențe. Pentru a înțelege, la nivel macro, tendințele majore, caracteristicile comune sau atitudinile generalizate ale unui grup sau ale unei populații, cercetătorul are nevoie de alt fel de metode, care să-i ofere posibilitatea de a înțelege și explica într-un mod sistematizat realitatea. În aceste condiții, un studiu de cercetare reprezintă o fereastră la înălțime, care oferă o perspectivă panoramică asupra realității investigate.

O astfel de fereastră este și studiul Valuegenesis Europa, inițiat de Diviziunea Euro-Africa a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, pentru a înțelege, la un nivel aprofundat, tineretul adventist din acest spațiu încărcat de istorie al bătrânului continent. Valorile, credințele, obiceiurile și opiniile tinerilor cu privire la spiritualitate, relațiile cu biserica, doctrine sau problemele adventiste contemporane au reprezentat principalele teme ale cercetării. Pornit de la tineri pentru tineri, studiul a fost adaptat specificului acestora și s-a desfășurat online, accesul participanților fiind reglementat printr-un sistem de coduri de acces.

Din România, au participat la cercetare 1.537 de tineri, cu vârsta cuprinsă între 14 și 25 de ani, 56,5% fete și 43,5% băieți, dintre care jumătate au fost elevi, iar 13,4% absolvenți ai unei instituții de învățământ superior.

Iată câteva dintre rezultatele preliminare, cu valoare descriptivă, ale acestui studiu.*

O fereastră dinspre cer spre familie

Imaginea familiei oglindită în evaluările tinerilor ar putea fi rezumată în felul următor: în viziunea majorității participanților la studiu, familia este bazată pe relații de dragoste, cu susținere afectivă din partea părinților, care sunt percepuți ca fiind afectuoși, înțelegători, prietenoși și deschiși. Ambii părinți – mama (52,7%) într-o măsură mai mare decât tatăl (34,7%) – sunt descriși ca fiind profund religioși. Faptul că tinerii își evaluează pozitiv familiile, că le consideră stabile, de referință în existența lor, constituie o notă distinctivă într-un tablou modern în care valorile familiale tradiționale sunt considerate o „ex-realitate” perimată. Familia rămâne piesa de rezistență pentru noi, atât în experiențele individuale, cât și în cele ale comunității.

ferestre către tineri

În mod contraintuitiv și antitraditional, rolul mamei în viața spiritual-religioasă a familiei este mai pregnant decât al tatălui. Întrebați cât de des poartă discuții religioase cu părinții, tinerii au acordat o frecvență mai mare mamei (niciodată: 5%, aproape niciodată: 12%, aproape în fiecare zi: 46,3%) comparativ cu tatăl (niciodată: 16,3%, aproape niciodată: 16,1%, aproape în fiecare zi: 30,2%). Indiferent dacă este vorba de o schimbare de accent în ceea ce privește rolurile familiale sau de o serie de decizii și strategii educaționale, acest aspect conturează o realitate demnă de considerat și înțeles dincolo de aparențe.

Există, totuși, în această fereastră deschisă spre familie o breșă, o umbră vizibilă în domeniul activităților și practicilor religioase: 5,8% dintre tineri declară că familia nu are deloc o viață spirituală comună, iar 27% afirmă că „abia dacă au o viață spirituală comună”. În ceea ce privește frecvența activităților spirituale în familie, 22,9% declară că acestea nu se desfășoară niciodată.

Dacă familiile adventiste din România reprezintă forța de rezistență a bisericii, asemenea rezultate se prezintă ca fisuri ale fundației. În aceste condiții, semnalul de alarmă a fost tras pentru părinții și copiii care caută să vadă, să asculte și să înțeleagă.

O fereastră spre biserică

Biserica este percepută ca fiind un mediu primitiv, cald, care promovează învățăturile Bibliei și doctrinele adventiste și care împlineste nevoile spirituale ale tinerilor (65%). Totuși, în ceea ce privește direcția în care se îndreaptă adventismul din România, opiniile tinerilor sunt, cel puțin parțial, diferite: biserica nu are o viziune clară (33,7%) sau nu are deloc o viziune (17%).

Rolul pastorilor, așa cum este el perceput de către tinerii participanți la studiu este, în cea mai mare măsură, acela de a susține serviciile divine, a vizita, a consilia și a ajuta oamenii. În

mod surprinzător – sau nu! – cel mai slab reprezentat rol este cel misionar, doar 14,1% dintre participanți indicând acest obiectiv.

Implicarea tinerilor în activitățile bisericii are un tipar ușor de identificat: în cea mai mare măsură ca membru al corului (58,4%) și în cadrul Departamentului tineret (22,2%), iar în cea mai mică măsură ca diacon (4,6%), membru al unei echipe de evanghelizare (6,1%) sau prezbiter (1,1%). Un asemenea rezultat al studiului sugerează nevoia de diversificare, implicare și deschidere spre noi oportunități.

În ceea ce privește aspectele închinării cele mai prețuite de tineri, activitățile de tineret se plasează pe primul loc (41,4%), urmate de Sfânta Cină (38,4%) și serviciile divine (35,3%). Pe ultimele locuri în preferințe se găsesc tendințele contemporane în închinare (5,9%).

Muzica de închinare preferată este, așa cum rezultă din răspunsurile tinerilor participanți la studiu: corală (79,4%), clasică (48,5%) și cântecele de tineret (75,3%). Pe ultimele locuri în lista preferințelor se plasează muzică rap, ambientală, contemporană sau afro-americană gospel. Aceste rezultate susțin caracterul conservator care îi caracterizează pe membrii Bisericii Adventiste din România, indiferent de vârstă.

Ca perspectivă de viitor, dintre tinerii investigați, 59,5% sunt siguri că vor fi adventiști și la vârsta adultă, iar 36,1% afirmă aceasta cu probabilitate. E o promisiune de credință și dăruire.

Fereastră spre devoțiune

Cu siguranță că diminețile liniștite de studiu, în care bunicii, așezați pe prispa casei, în mână cu o Biblie învechită de vreme, se adânceau în discuție cu Tatăl ceresc, înainte de a-și începe truda, nu mai pot fi o realitate pentru generațiile grăbite ale începutului de secol XXI. Totuși, imaginea pe care o sugerează răspunsurile tinerilor la întrebările cu privire la devoțiune înfățișează

transformări ale căror consecințe sunt declarate neglijabile, de către optimiștii utopici, și sunt incriminate ca fiind cele mai grave, de către alarmiștii antiprogrediști. Între aceste două extreme, cel puțin o dimensiune a închinării zilnice își agonizează sfârșitul. E vorba de zăbava pe care Miron Costin o considera cea mai „frumoasă și mai cu folos în toată viața omului”.

Dintre tinerii investigați, 67,7% ascultă programe radio creștine, 72,5% privesc programe creștine televizate, 36,2% accesează zilnic pagini web cu conținut creștin, în timp ce 7,6% se roagă și meditează zilnic și 21,2% citesc cărți cu un conținut spiritual/religios. Și pentru ca tabloul să fie complet, 16,6% au declarat că nu citesc deloc în afara temelor de la școală, iar 38,8% citesc 1-2 ore pe săptămână. Dintre toți tinerii care au răspuns întrebărilor, 12,8% citesc Biblia zilnic (!), în timp ce 34,5% citesc scrierile lui Ellen White zilnic.

Există cel puțin două aspecte care se reliefează dureros în datele de mai sus: Pe măsură ce închidem ochii la marea lumină din profețiile căreia ne-am trezit la viață, lumina mai mică, născută cu scopul de a ne conduce la cea dintâi, rămâne de două ori mai apreciată. Și apoi, aripile intelectuale ale tinerilor, obosite de nezburat, se închid, treptat, între zidurile înalte ale necititului.

Înainte de a întinde degetul acuzator spre generațiile care au pierdut gustul lecturii în favoarea exploziei apetisante a mijloacelor multimedia, ar trebui să analizăm un rezultat al studiului de față cu privire la viața devoțională a familiilor adventiste. Dintre subiecții investigați, 3,4% au afirmat că, în momentele de devoțiune ale familiei (dacă acestea există), citesc împreună... [Fără comentarii.]

Să ne cunoaștem familia adventistă...

BULGARIA

Fondată în secolul VII al erei noastre, Bulgaria este unul dintre cele mai vechi state ale Europei. Are o populație estimată la 7.645.000 de locuitori și un teritoriu de 111.000 km². Țara are un relief variat, cu zone muntoase dar și cu podiș sau câmpii. Cel mai înalt vârf din Peninsula Balcanică este în munții Rin și are 2.950 de metri. Populația este formată din etnici bulgari în proporție de 85%, restul fiind turci, romi, macedoneni sau români. Deși nu are o religie oficială, 85% sunt ortodocși, 12% musulmani, iar restul catolici și protestanți.

Se pare că mesajul adventist a fost vestit pentru prima dată bulgarilor încă din 1890 când etnicii germani din Crimeea s-au mutat în România, propovăduindu-le vecinilor lor români și bulgari. În 1898, în timpul unei vizite la Ruse a fratelui L. R. Conradi, se va organiza primul botez adventist din acest teritoriu. Un an mai târziu va fi tradusă prima carte adventistă în limba bulgară: *Calea către Hristos*. Lucrarea va înainta cu hotărâre în ciuda dificultăților și lipsurilor, astfel că în 1937 vor fi 730 de membri și doar două clădiri de biserici.

Problema acesta persistă până astăzi, unele comunități folosind aceeași clădire sau adunându-se în spații închiriate. Cu toate acestea, astăzi în Bulgaria sunt peste 7.600 de membri, 116 biserici organizate și peste 230 de grupe.

După căderea comunismului, Bulgaria a cunoscut cea mai mare creștere dintre țările ce fac parte din Diviziunea Euro-Africa, dublându-și numărul de membri în doar 4 ani. În prezent însă, numărul membrilor este în scădere atât datorită numărului scăzut de botezuri, dar în special al plecării masive în străinătate. Prin puterea lui Dumnezeu există o casă de editură, un institut teologic, o școală biblică prin corespondență, un mic studio de televiziune și multă credință și dragoste pentru Cel ce este gata să vină.

Adrian Neagu, pastor, Conferința Oltenia

Fereastră spre adevăr și credințe

Într-un anumit sens, o imagine a credințelor personale ale tinerilor se aseamănă cu amprentele vântului și ale ploii în stâncă. Dăltuite în copilărie de eforturile educaționale ale părinților, adâncite și transformate de către experiențele individuale, convingerile tinerilor cu privire la dragostea lui Dumnezeu, la realitatea Cerului, la rolul lui Isus ca Judecător și Mântuitor sunt, în mare măsură, adecvate credinței declarate și cvasiunanim acceptate. Totuși, 53,1% dintre ei sunt convinși că Dumnezeu este mânios pe cei neascultători.

Dacă în ceea ce privește doctrinele fundamentale ale bisericii (zilele literale ale lucrării de creație, cele Zece Porunci, a doua venire a lui Isus, Sabatul, starea omului în moarte etc.), tinerii par să le înțeleagă corect în marea lor majoritate, în ceea ce privește mântuirea, rezultatele sunt surprinzătoare: 71,6% dintre tineri consideră că modalitatea de a fi acceptat de Dumnezeu este aceea de a încerca în mod sincer să trăim o viață bună; 35,6% sunt de acord că mântuirea este modul lui Dumnezeu de a ne mulțumi pentru comportamentul nostru bun; 49,9% nu sunt de acord cu faptul că nu putem face nimic pentru a ne câștiga mântuirea; 58,5% consideră că mântuirea este modalitatea prin care Dumnezeu ne răsplățește pentru ascultarea noastră față de El.

În lumina acestor credințe, frământările și nedumeririle tinerilor capătă alte culori. Vom rămâne, oare, și în generațiile care vin, Sisifi captivi ai mântuirii prin fapte?

O fereastră spre riscuri

Ultima fereastră a studiului se deschide spre terenul minat al comportamentelor de risc. Este o zonă pe care, de cele mai multe ori și cu cele mai bune intenții, am șters-o de pe harta spirituală a comunității adventiste din România. Poate de aceea este nevoie de mult curaj pentru a analiza în mod deschis, obiectiv și fără șabloane aceste realități

dureroase. Dacă problema drogurilor ilegale rămâne încă departe de spațiul românesc datorită factorilor economici și sociali specifici, tentația celor legale nu îi ocolește pe tinerii adventiști: 15,8% dintre participanții la studiu au declarat că au consumat alcool.

Agresivitatea reprezintă o altă problemă identificată în cadrul studiului, în condițiile în care 20,5% dintre tineri au declarat că au lovit pe cineva sau s-au bătut ocazional.

Rezultatele care urmează conturează luptele, durerile, dezamăgirile și problemele dificil de enunțat ale unei generații care se găsește adesea pe tărâmul marilor confruntări. Abuzul fizic (adesea: 1,4%; uneori: 11,3%, o dată: 7,1%) și sexual (adesea: 0,5%; uneori: 5%, o dată: 8%) la care au fost supuși, gândurile suicidare (2,3% da, des; 18,1% uneori; 17,5% o dată) sau chiar tentativele de suicid (da, uneori: 1,8%; da, o dată: 4,5%) reprezintă realități de care noi, ca părinți și ca familie adventistă extinsă, nu ne mai putem ascunde. Strategia struțului dezarmează în fața sincerității acestei ferestre deschise cu efort și, uneori, cu teamă.

Dincolo de ferestre

Studiul Valuegenesis e o fereastră întredeschisă prin care putem vedea primele imagini panoramice ale tineretului adventist din România. Departe de a fi un peisaj idilic, realitățile care transpar în urma cercetării, cu luminile și umbrele lor, îndeamnă la acțiune susținută inteligent sau la strategii sensibil adaptate nevoilor tinerilor, dar în niciun caz nu pot rezona indiferență în conștiința unei comunități care așteaptă neobosit, speră și trăiește ultimele ceasuri ale Pământului. ■

() Acolo unde nu există o explicație, numerele prezentate în paranteze reprezintă procentul tinerilor care au răspuns în maniera respectivă.*

Zenobia Niculiță este asis. univ. drd. în cadrul Institutului Teologic Adventist de la Cernica.

Un nou centru de misiune

Tinerii misionari care se pregătesc în Centrul de Sănătate și Misiune de la Pârscov

De la stânga la dreapta:
Lorenz Claynton, Daniel Nițulescu,
dr. Paul Costache, Rui Silveira

La 20 de kilometri de orașul Buzău, se află localitatea Pârscov. În această zonă frumoasă de munte, câteva persoane cu inițiativă și-au propus să realizeze un Centru de Sănătate și un Centru de Misiune pentru ca lucrarea lui Dumnezeu să înainteze și, în același timp, pentru a fi pregătite cât mai multe persoane pentru revenirea Domnului Hristos. Pentru a cunoaște mai multe despre această lucrare, am mers la Biserica Adventistă din Pârscov, unde l-am întâlnit pe dr. Paul Costache, care este inițiatorul acestui proiect împreună cu soția sa, Gabriela. Aici i-am întâlnit și pe pastorul bisericii, Daniel Nițulescu, care este capelanul acestui centru, și pe directorul Centrului Misionar, Lorenz Claynton, un tânăr de 23 de ani care a venit din America să slujească în România.

Curierul Adventist: Cum s-a născut ideea aceasta de a face un Centru Misionar la Pârscov?

Dr. Paul Costache: Ceea ce ne-am dorit noi să facem aici a fost un Centru de Sănătate. Dumnezeu a creat însă conjunctura și oportunitatea să ne cunoaștem mai de aproape cu fr. Fridbergsson Kristjan și cu sora Haldordottir Unnr din Islanda, persoane pe care soția mea le cunoaștea

de ceva vreme – vechi parteneri de la proiectul ICC Odobești. La un moment dat, le-am spus despre dorința noastră de a face un Centru de Sănătate și, deși această activitate nu intra în genul de preocupări pe care dumnezeul le aveau, au acceptat și am constituit un nucleu în vederea realizării unui Centru de Sănătate.

Activitatea dumnezeilor este alta, pe ei îi interesează structurarea de centre

misionare. Au început la Hagota această lucrare. Dar, în urma schimbării de directori, s-a considerat că locul acela este puțin cam izolat pentru o astfel de activitate și nu are toate oportunitățile pentru a se dezvolta ca un centru misionar. Fr. Kristjan a fost foarte legat de acel loc de la Hagota și foarte greu s-a desprins de acolo, când s-a pus problema schimbării locației Centrului Misionar de la Hagota. În urma acestor discuții, nu aveau totuși unde să se mute. Noi am avut câteva discuții pe acest subiect și le-am spus că Spiritul Profetic vede foarte bine legătura dintre Centrul de Sănătate și Centrul Misionar. De aici s-a adus în discuție posibilitatea de a aduce în zona Pârscovului și Centrul Misionar.

Începuturile au fost dificile și greoaie pentru că nu aveau niciun fel de bază materială aici și nici lucrările la Centrul de Sănătate nu erau finalizate. Însă dorința lor a fost atât de arzătoare și

Membrii bisericii adventiste din Pârscov, jud. Buzău

aspirația lor a fost atât de mare ca să facem un Centru Misionar, încât am zis să începem în locația Centrului de Sănătate un ciclu sau două a Centrului Misionar, urmând ca în această perioadă să se realizeze noua construcție a școlii. Așa se face că acum avem primul ciclu de studenți misionari de la Pârscov.

Între timp, s-a mai cumpărat teren și se încearcă începerea construcției școlii misionare. Dorința noastră ar fi ca până în martie anul viitor construcțiile să fie gata. Există până la acest moment o bună parte din necesarul finanțării acestei construcții. E nevoie ca cineva să coordoneze și să preia inițiativa construcției acestei școli.

C. A.: Care a fost impactul acestei școlii în localitate, în urma acestui prim ciclu de instruire?

Dr. Paul Costache: Cred că a avut un impact bun. Aș vrea să vă spun că eu, la început, am fost un pic reticent. De ce? Pentru că am știut de opoziția din această zonă. Dar cred că ceea ce s-a realizat până în momentul de față a fost stabilirea contactelor. De acum urmează activitatea de fond. Adică persoanele care au fost sensibilizate de Scripturi să fie întreținute și ajutate să-L cunoască mai mult pe Dumnezeu. Este interesant că ciclul acesta al școlii s-a suprapus și cu un program de evanghelizare. Și toți cei cu care lucrau studenții au fost chemați la evanghelizare. Acest lucru a făcut ca

ei să se familiarizeze deja cu biserica. Persoanele care au rămas sensibile la Cuvântul lui Dumnezeu se întâlnesc acum duminica la biserică pentru studii biblice.

C. A.: Ce-și propune această școală să realizeze?

Dr. Paul Costache: Această școală nu-și propune să facă misionari pentru misiuni externe, ci pentru aici și pentru acum. Adică misionari care să lucreze aici din aproape în aproape. Această școală s-a dezvoltat după modelul colegiului misionar condus de Louis Torres.

C. A.: Cum sunt selectați tinerii pentru această școală?

Daniel Nițulescu, pastor: Metoda de a face publicitate a fost destul de diversificată, în primul rând din biserică în biserică, prin internet, prin postere, afișe, anunțuri. Pe 5 septembrie, la Festivalul Misiunii, alături de școala de la Vama va fi prezentată și școala de aici, de la Pârscov. O altă modalitate de a face cunoscută școala este prin cei care au fost aici și s-au format ca misionari.

C. A.: În pregătirea studenților, ce se are în atenție?

Lorenz Claynton, director: Cred că numele spune scopul școlii – acela de a pregăti misionari. Acest Centru de pregătire misionară din România (CPMR) se angajează să instruiască

mulți câștigători eficienți de suflete. Ținta noastră este să instruim oameni pentru a deveni ucenici ai lui Hristos, care să le slujească celor din jurul lor și să arate o dragoste tot mai mare față de semenii noștri, prin răspândirea mesajului Evangheliei.

Dar, pentru a pregăti misionari, trebuie să ne concentrăm pe aspectul spiritual, în primul rând. Pentru că un misionar va fi bun în măsura în care este apropiat de Hristos. Cât de deschiși sunt ei ca să fie folosiți de Duhul Sfânt. Și încercăm să-i ajutăm să aibă o relație vie cu Hristos. Să se asigure

că petrec mult timp în studiul Bibliei, în rugăciune și în mărturisire.

C. A.: Cum își găsească ei locul în misiune? Cine îi susține financiar?

Director: Sunt diferite opțiuni. Facem parte din OCI (Organizația Mondială a Laicilor Misionari) și prin această organizație au o mulțime de oportunități de misiune. Dar pentru cei care doresc să facă misiune aici, în România, sunt mulți pastori și multe biserici locale ce caută lucrători biblici. Am vorbit cu fratele de la Uniune care coordonează activitățile laice și este o dorință mare de a ajunge în zonele albe din România. Cât privește aspectul financiar, în momentul de față nu există nicio susținere financiară. Misionarii trebuie să-și găsească propria susținere.

Pastor: Acolo unde s-a mers în câmpuri albe, bisericile i-au susținut pe acești misionari sau sponsorii din străinătate. (De exemplu, două fete de la Hagota care au mers într-o astfel de misiune.) Un alt exemplu este aici, pe plan local, în Pârscov și în împrejurimi căutăm unul sau doi studenți care să fie sponsorizați prin biserică de anumite persoane care doresc să ajute lucrarea cel puțin pentru un an. I-am contactat și pe frații de la Uniune, pe fr. Huțanu și fr. Uba, și mi-au spus că, dacă va fi nevoie la nivelul zonelor albe, îi vor angaja. În felul acesta, misiunea în zonele albe să fie susținută – cum ar fi Insula Mare a Brăilei.

C. A.: Care sunt criteriile după care îi alegeți pe studenți? Primiți pe oricine vine aici?

Director: În manualul studentului, pe care îl avem aici, deja am scris anumite criterii. Nu primim sub vârsta de 18 ani și dorim să-i acceptăm doar pe aceia care sunt dedicați misiunii și lucrării lui Hristos. Nu am limitat doar la membrii botezați ai Bisericii Adventiste. De exemplu, un student a fost botezat aici în timpul cursurilor și a devenit un misionar foarte bun. Le cerem studenților să vină să-i cunoaștem. Ideea este ca ei să vină să vadă cum este programul, ca să le putem explica mai multe detalii, și ei să fie conștienți prin ceea ce vor trece. Este dorința noastră ca să vedem cum reacționează cu privire la anumite aspecte legate de lucrare. Apoi urmează o evaluare și se decide dacă vor urma aceste cursuri sau nu. De asemenea, la acest interviu li se spune că, pentru a participa la cursuri, trebuie să achite o taxă de 200 de euro.

C. A.: Ce ne puteți spune despre profesorii care predau aici? Sunt misionari?

Director: Cred că în inimă toți sunt misionari. Am avut pastori care au predat aici, profesori de la ITA, Cernica, un număr de lucrători biblici și cei din conducerea școlii.

C. A.: Ce experiențe aveți în urma lucrării de până acum?

Pastor: În primul rând, pot aminti evanghelizarea din Pârscov, unde au venit multe persoane ca urmare a lucrării cursanților de la școala misionară. Ei au fost o unealtă extraordinară folosită de Dumnezeu în zona aceasta. Au fost studenți care au venit cu 5-6 persoane la aceste conferințe biblice.

C. A.: Cum evaluați școala în urma acestei serii?

Director: Acești studenți sunt exemple foarte bune de a arăta modul cum se poate schimba cineva într-o perioadă foarte scurtă de timp. În semestrul trecut am avut o fată care a venit și nu înțelesese prea bine programul de aici, dar când a plecat era atât de schimbată, încât părinții ei erau cu totul uimiți. Ne-am întâlnit cu ceva vreme în urmă la Cernica și erau atât de mulțumiți! Eu nu am observat o așa de mare schimbare în viața ei însă părinții ei, care o cunoșteau foarte bine, au fost

șocați. În momentul acesta este implicată în lucrare și împreună cu o asistentă de la Herghelia lucrează cu romii.

Aș mai putea aminti încă patru persoane care au devenit misionari foarte buni. Nu pot spune în același timp că ceilalți nu sunt misionari buni, însă aceștia au făcut în mod special niște schimbări majore. Dar cel mai mare impact a fost legătura lor cu Hristos. Au văzut importanța acestei legături cu Hristos pentru viețile lor.

Rui Silvera, profesor din Brazilia:

Unul dintre studenții de aici este din Brazilia. M-a contactat și mi-a spus că vrea să vină. El nu a avut cea mai bună viață spirituală, dar a simțit că Dumnezeu vrea să-l aducă aici ca să-l ajute. La început, a fost puțin mai dificil... șocul cultural, procesul de ardere al curățării. Dar acum, privind la acest băiat pe care îl cunoșteam pot să văd o altă persoană. Sunt atât de fericit că s-a schimbat atât de mult și încercăm să găsim alte posibilități pentru el să continue lucrarea. Lucrul cel mai important pe care îl pot vedea este plăcerea studenților de a merge și a face lucrare. Sunt extrem de încântați. Din partea lor, ar merge tot timpul în misiune. Încercăm însă să echilibrăm lucrurile între cursuri și misiunea pe teren. Vedem că Dumnezeu face lucruri minunate prin acești studenți.

C. A.: Câți dintre absolvenții din această vară vor pleca în locații deja cunoscute?

Director: În zona aceasta, vom avea trei studenți care vor rămâne să lucreze cel puțin pentru o perioadă scurtă. Doi dintre studenți vor să meargă într-o zonă albă, despre care ne-a vorbit

Uniunea, unul dintre ei plănuiește să meargă la Institutul Teologic Adventist, Cernica, pentru a deveni pastor, un altul, din Islanda, se va întoarce să lucreze acasă și alții vor merge să lucreze cu Sebastian Țîrțîrau.

C. A.: Când va începe următorul ciclu de cursanți?

Director: La începutul lunii septembrie.

C. A.: Care sunt relațiile dintre Școala Misionară de la Pârscov și Biserica Adventistă?

Pastor: La nivel oficial, sunt foarte bucuroși că relațiile au fost înlesnite prin fr. Huțanu, care a fost aici, și fr. Moldovan, care le-a predat studenților. În același timp, trebuie să amintesc faptul că această lucrare are susținerea conducerii Conferinței Muntenia, care a aprobat atât implicarea mea, în funcția de capelan al acestui Centru Misionar, cât și a pastorilor din zona Buzăului care predau aici.

Dr. Paul Costache: Trebuie menționat că, atunci când s-a demarat acest proiect, fondatorii școlii au dorit să se asigure că ei sunt în relații bune cu frații din conducerea bisericii. Și orice mișcare au făcut, au mers și s-au sfătuit cu cei din conducere. În mai multe ocazii, noi, împreună cu familia din Islanda, am discutat în mod detaliat despre acest proiect cu fr. Ioan Câmpian, trezorerul Uniunii. A fost căutată această relație cu frații din conducerea bisericii. Ceea ce s-a făcut a fost în dorința ca această lucrare să nu fie paralelă cu biserica, ci să fie sincronă cu conceptul și activitatea bisericii în ansamblu.

În încheiere, aș dori să citez cuvântul Spiritului Profetic care vorbește în nenumărate rânduri despre lucrarea medicală misionară și sfătuiește ca să fie înființate astfel de centre în fiecare oraș: „Necumpătarea a umplut lumea noastră și ar trebui înființate misiuni medicale în fiecare oraș mare. Prin acestea, eu nu înțeleg că trebuie întemeiate instituții costisitoare, care necesită o mulțime de bani. Aceste misiuni trebuie conduse astfel încât să nu fie o povară grea pentru cauză. Lucrarea lor este aceea de a pregăti calea pentru adevărul prezent. Lucrarea misionară medicală trebuie să aibă reprezentanți în orice loc în care avem biserici. Alinarea suferinței trupești deschide calea pentru vindecarea sufletului bolnav de păcat. [...] Să fie puse la lucru forțe pentru curățirea de noi terenuri, pentru înființarea unor centre de influență, oriunde există o deschidere. Mobilizați-i pe lucrătorii care au un adevărat zel misionar și lăsați-i să pornească pentru a răspândi lumina și cunoștința și de aproape, și de departe. Ei să ducă principiile vii ale reformei sănătății în comunități, căci în mare măsură acestea nu le cunosc.” – Ellen White, *Slujirea medicală*, p. 362 ■

Interviu realizat de Gabriel Dincă.

RUSALIILE LA BUZĂU

DANUBIAN MODORAN

Buzău, 7 iunie 2008 – 24 de persoane intră în bazinul de botez al comunității Filadelfia. Corul comunității cântă, ambalajele buchetelor de flori sclipesc în toată sala, în timp ce freamătul celor peste 400 de participanți completează aerul sărbătoresc, iar blitz-urile aparatelor de fotografiat subliniază nuanța de unicat a evenimentului.

Este sfârșitul unui drum și începutul altuia!

„Vino acasă, Tatăl tău te cheamă!”

Da, sfârșitul unui drum început în toamna anului 2007 când, plănuiind împreună cu comitetul comunității anul evanghelistic, am primit din partea fratelui Ionel Turturică, membru recent al comunității noastre – dar cu multe amintiri despre începuturile și dezvoltarea ei – o propunere: să ne orientăm eforturile evanghelice spre recuperarea foștilor membri ai comunității și să începem prin organizarea unui Sabat dedicat acestora.

Ideea a fost primită cu entuziasm, iar promotorul ei a fost delegat să se ocupe de organizarea programului Sabatului din 24 noiembrie, sub motto-ul: „Vino acasă, Tatăl tău te cheamă!” Au fost împărțite 220 de invitații, dar ne-am bucurat de prezența a aproximativ 250 de oaspeți, unii dintre ei gustând pentru prima dată din bucuria părtășiei frățietății adventiste.

Conferința Muntenia a fost reprezentată prin frații Romică Sîrbu, George Pîrlitu și Vadic Tănase, care au prezentat mesaje mișcătoare inspirate din Cuvântul lui Dumnezeu. Apelul de suflet adresat la sfârșitul predicii a scos în față suficienți

oameni, încât întreaga platformă a amvonului s-a umplut, inclusiv treptele și spațiul din fața amvonului, iar când a fost anunțată seria de seminare biblice care avea să înceapă a doua zi, 56 de persoane și-au manifestat intenția de a participa, atât foști membri ai bisericii, cât și persoane care nu au fost niciodată botezate în Biserica Adventistă. Agapa care a urmat serviciilor divine a reunit aproximativ 300 de persoane, completând părtășia.

Un eveniment inedit

În seara zilei de 18 ianuarie, l-am avut în mijlocul nostru pe fr. David Gates. Experiențele misionare prezentate și făgăduințele Bibliei evocate au avut darul de a încălzi și reaprinde spiritul misionar al membrilor bisericii și de a-i motiva pe vizitatori să își reconsidere atitudinea față de Dumnezeu Bibliei, care este Unul viu, real și activ în viața de zi cu zi.

Chiar dacă întâlnirea a avut loc într-o seară din cursul săptămânii (joi), au fost prezente peste 400 de persoane, fiind nevoiți să folosim un sistem de televiziune cu circuit închis, pentru ca cei care nu au mai încăput în clădirea principală să poată urmări programul în vechea sală de cult a comunității.

Seminare: „Biblia spune” și „Adio, țigări!”

Prin organizarea seminarului „Biblia spune” s-a urmărit, în primul rând, familiarizarea participanților cu doctrinele biblice, așa cum sunt ele înțelese în Biserica Adventistă, dar

și integrarea celor interesați în viața bisericii. Astfel, în afară de parcurgerea lecțiilor, a fost rezervat timp în fiecare seară și pentru pregătirea unui program festiv pe care participanții la seminar l-au prezentat în comunitate la încheierea seriei de studii, în Sabatul din 22 martie 2008.

Cântările interpretate, poeziile recitate și experiențele rostite le-au adus bucurie membrilor comunității, care au fost convinși că eforturile lor misionare au adus rod, iar rugăciunile lor pentru participanții la studii au fost ascultate. Alăturarea corului comunității la intonarea imnului „Iubirea lui Hristos ne-a adunat” prevestea deja adăugarea acestor oameni la numărul celor care compun trupul lui Hristos.

S-au împărțit diplome și, ca și în alte rânduri, fratele Turturică și-a „eliberat” portbagajul mașinii de cărți, care au fost oferite atât ca premii, cât și ca material evanghelic celor doritori să împartă cuvântul vieții celor ce flămânez după El.

Participanții la seminar începeau deja să se simtă bine în comunitate și, pe parcursul studiilor, rînd pe rînd, au simțit chemarea lui Dumnezeu de a se uni cu Biserica Sa. Dar pentru mulți mai era un impediment care nu îi lăsa să facă acest pas: tutunul!

Astfel, la cererea lor, a fost organizat programul de renunțare la fumat în 5 zile: „Adio, țigări!” Dintre cele 26 de persoane care au participat, 19 au obținut victoria asupra fumatului. Reușita acestora i-a făcut și pe alții să ceară reeditarea evenimentului, astfel că, în a doua serie, încă 4 persoane din 8 au reușit să se îndepărteze de acest viciu prin puterea Celui Preaînalt și prin susținerea oferită de frații Floricel Lucian, Costache Paul și Turturică

Ionel, cel din urmă fiind motorul și sponsorul principal al ambelor evenimente (antifumat și seminar biblice).

Seminarul de renunțare la fumat a fost urmat de un nou ciclu de studii, de data aceasta axându-ne pe *Manualul de doctrină*. Din cele 62 de persoane participante, 5 nu știau să citească, ceea ce ne-a determinat să ne gândim la un program de alfabetizare, program ce se va derula începând din toamna acestui an.

Sărbătoarea secerișului

Sub binecuvântarea lui Dumnezeu, semănatul, urmat de lucrările de creștere și îngrijire a grânelor, conduce la seceriș. Astfel, în perioada 31 mai-7 iunie s-a desfășurat campania de evanghelizare publică susținută de fratele pastor Teodor Huțanu, sub genericul: „În Numele Tatălui.” Media numărului de persoane prezente la întâlniri a fost de peste 150, vârful fiind atins în ultima seară, când au fost peste 400 de participanți și 24 de suflete au primit botezul.

Apelul lansat din bazinul de botez de către frații pastori Romică Sirbu și Lucian Floricel a avut ca răspuns ridicarea în picioare a multor suflete, ca exprimare a hotărârii de a-L primi în inimă pe Isus Hristos ca Domn și Mântuitor.

Vedem mâna lui Dumnezeu care a condus toată această lucrare și a convins aceste suflete de adevăr, conducându-le la decizia de a-L urma, de aceea Îi suntem recunoscători! Îi mulțumim lui Dumnezeu pentru că ne face părtași la biruința Sa, ne oferă bucuria de a le sluji semenilor noștri și ne dă un rol în convertirea lor. Mă rog ca Dumnezeu să îi binecuvânteze pe toți membrii

comunității Filadelfia care au ascultat îndemnul lui Dumnezeu, sacrificând din timpul și banii lor pentru susținerea acestei lucrări.

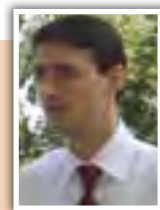
Dumnezeu să îi binecuvânteze atât pe ei, cât și lucrarea celor nou-născuți în credință, care, chiar a doua zi după botez, au plecat să împartă literatură sufletelor însetate după Apa vieții.

... și pomim din nou la drum

Da, începutul unui nou drum! La încheierea serviciului divin al botezului, a fost anunțat noul seminar de studii biblice, care avea să înceapă chiar de a doua zi. Totalul numărului de persoane înscrise la seminarul „Studiind Apocalipsa” a fost de 51 – 15 dintre cei de curând botezați, iar restul de 36, suflete care doresc să afle adevărul. Astfel, preconizăm că septembrie 2008 va fi lună cu seceriș la Filadelfia...

Rusalii? Astăzi?

Da, Rusalii... Adică revărsarea Duhului Sfânt în măsură bogată. Experiența pe care am avut-o la Filadelfia demonstrează că Rusaliile pot fi o realitate și astăzi. Totul depinde de noi și de prioritățile noastre, de dorința de a experimenta în viețile noastre textul din Matei 6,33: „Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra.” ■

Danubian Modoran este pastor în districtul Buzău - Filadelfia, Conferința Muntenia.

STIMAȚI CITITORI,

vă încurajăm să ne împărtășiți sugestiile și reacțiile dumneavoastră la articolele publicate, precum și preferințele pentru anumite subiecte sau abordarea unor probleme pe care le considerați importante.

De asemenea, primim cu plăcere experiențe personale cu Dumnezeu, articole nesolicitate, informații și inițiative din viața comunităților.

Toate acestea le puteți trimite pe adresa:

Curierul Adventist, str. Labirint nr.116, București;

e-mail: curierul@adventist.ro

*El îți iartă toate fărâdelegile tale, El îți vindecă toate bolile tale.
(Psalmi 103,3)*

Zilele trecute, am întâlnit la cabinetul medical o doamnă pe a cărei față se putea citi îngrijorarea: „Soțul meu este foarte bolnav și medicii nu-i mai administrează tratament.” Ce se întâmplase?! Soțul doamnei fusese operat de apendicită, diagnosticată tardiv, pentru că acesta ignorase primele simptome de boală. Puroiul invadase zona respectivă și acum plaga operatorie nu se „închidea” la locul de sutură. „Soțul meu”, spunea doamna, „are operația deschisă și nu i se mai administrează niciun medicament. Ce să fac?”

Decizii greșite

Într-adevăr nu putem să nu recunoaștem realizările științei medicale din ultima vreme: eradicarea a numeroase boli ucigătoare, performanțe extraordinare în transplantul de organe, progrese remarcabile în lupta împotriva cancerului, în domeniul biotehnologiei genetice etc. Cu toate aceste realizări ale medicinei, statisticile arată că se moare, în primul rând, din cauza bolilor provocate de un mod de viață nesănătos. Cei care studiază complexitatea și funcționalitatea minunatei „mașinării”, care este corpul uman, ar trebui să aibă mai multă grijă pentru întreținerea stării de sănătate decât pentru recăpătarea ei.

Ne îngrozim când analizele ne indică o glicemie mare sau un nivel crescut al colesterolului, dar preferăm să înghițim medicamente decât să renunțăm la alimentele cu un conținut ridicat de zahăr și grăsimi. Sedentarismul, alimentația în cantități mari, alimentele rafinate, îmbogățite artificial duc la apariția unor boli grave. În opinia cercetătorilor britanici, grăsimea acumulată în zona abdominală este un predictor pentru maladiile cardiovasculare. Statisticile arată că afecțiunile cardiovasculareucid peste 16 milioane de oameni, anual, în întreaga lume – ceea ce face ca aceasta să reprezinte prima cauză de deces la nivel mondial. Alte studii arată, de asemenea, că restricția calorică reduce rata cancerului la jumătate. În plus, reumatismul degenerativ este agravat de obezitate.

Miracolul vindecării

DR. MARIA IONICĂ

Recomandarea specialiștilor

Eliminarea laptelui de vacă din alimentația sugarului până la vârsta de 12 luni, din cauza conținutului său prea bogat în proteine și săruri și prea sărac în glucide, din cauza calității proteinelor și a raportului lactalbumină/cazeină, nepotrivite pentru creșterea copilului, precum și din cauza gradului înalt de generare a alergiilor. Anemia sugarului alimentat cu lapte de vacă este cel mai frecvent provocată de microhemoragii date de alergii. De asemenea, diabetul de tip I este mai frecvent întâlnit la copiii alimentați cu lapte de vacă.

Mai grav este că, de multe ori, nu plătim numai noi pentru deciziile greșite în ceea ce privește stilul de viață. Și mă refer aici la mamele care au o mare răspundere pentru dezvoltarea normală a aceloră căroră le-au dat viață. Foarte ușor și frecvent se renunță la alăptarea sugarului, ignorând faptul că laptele mamei este alimentul lactat ideal în prima perioadă a vieții. Organizația Mondială a Sănătății recomandă alăptarea copilului timp de minim doi ani. Numai în situații extreme poate fi luat în considerare laptele de vacă (lichid sau lapte praf), dar în astfel de cazuri compoziția se impune a fi modificată prin mijloace casnice.

Un scop important în profilaxia primară a alergiilor alimentare, pe lângă evitarea expunerii la alergeni, este inducerea încă din primul an de viață a toleranței orale imunologice la proteinele alimentare. Toleranța orală este un proces imunologic normal, în care sistemul imun recunoaște antigenele din alimentele ingerate și le „tolerează” ca fiind inofensive. Orice „nouă” proteină din hrană este procesată la nivel gastrointestinal pentru a fi recunoscută de sistemul imunitar, astfel încât să nu declanșeze o reacție alergică. Acest proces normal de inducere a toleranței orale la alimente permite alimentația normală și asigură supraviețuirea copilului, dar îi permite sistemului imun să reacționeze defensiv împotriva microorganismelor străine și a toxinelor periculoase din alimente.

Pentru dezvoltarea normală a țesuturilor nobile: mușchiul cardiac, rinichiul, ficatul, creierul, este nevoie de alimentul specific speciei umane – laptele matern. Profesorul meu de puericultură, regretatul Ion Coman, spunea că și gradul de inteligență este afectat la copiii alimentați cu lapte de

vacă în perioada de sugar și, pentru a fi cât mai convingător, afirma: „Copilul alimentat cu lapte de mamă – om iese, cel alimentat cu lapte de vacă – bou iese.”

Valori pentru care nu plătim nimic

Suntem tentați să nu dăm valoarea cuvenită lucrurilor cu adevărat importante, pentru că sunt „prea simple și costă atât de puțin!” (vezi 2 Împ. 5,1-14). Un general sirian, personaj important, suferea de o boală incurabilă la vremea aceea – lepra. Acesta a aflat că există posibilitatea vindecării! Pentru el, niciun preț nu era prea mare: 10 talanți de argint, 6 mii de sicli de aur și 10 haine de schimb... erau gata să cumpere cel mai scump medicament. Dar recomandarea sună straniu: *Du-te și scaldă-te de șapte ori în Iordan, și carnea fi se va face sănătoasă și vei fi curat.* Nu se poate! Ce medicament este acesta la îndemâna oricui și atât de ieftin – de fapt, gratuit și din belșug? Paradoxal, e greu de acceptat, pentru că este prea ușor de îndeplinit. Îl judecăm aspru, nu este așa?

Dar noi, câtă apă consumăm zilnic din necesarul de 1,5-2 l pe zi, bucurându-ne pentru că trăim într-o țară binecuvântată cu apă din belșug? Mai bine consumăm băuturi „răcoritoare” care au un preț și pentru care plătim un preț.

Câte ore petrecem într-o grădină cu pomi, cu iarbă verde și flori, bucurându-ne de aerul înmiresmat și de binefăcătoarele raze de soare ale dimineții?

Consumăm zilnic legume și fructe din belșug, având în vedere că 80-85% dintre boli sunt legate de o alimentație defectuoasă și de un stil de viață nerațional? Din cauza acestui aspect,

a apărut în literatura de specialitate termenul de „bolile civilizației”, cum ar fi: diabetul, afecțiunile cardiovasculare, obezitatea, dislipidemiile etc.

Revenind la cazul nostru, cu toate că domnul în cauză simțea o durere în abdomen, nu avea timp să consulte un medic, deoarece dedica foarte mult timp întâlnirilor cu „prieteni”, unde se consumau cantități apreciabile de băuturi alcoolice, tutun și, implicit, organismul era privat de odihna atât de necesară pentru buna lui funcționare. Cu toate că medicii și-au făcut datoria în condițiile de față, vindecarea nu s-a produs așa cum ar fi fost firesc să se întâmple. Firesc spuneam, pentru că minunata ființă creată de Dumnezeu are capacitatea de regenerare, de refacere a țesuturilor lezate; are un sistem de apărare împotriva infecțiilor (sistemul imunitar), care funcționează perfect atunci când sunt respectate instrucțiunile Constructorului.

Suntem chemați să dăm valoare lucrurilor pentru care nu plătim un preț, dar care sunt extrem de valoroase. Viața – darul lui Dumnezeu pentru noi – și binecuvântările care o întrețin: apa, aerul, soarele, verdețea de pe câmp, frumusețile naturii le primim în fiecare zi fără bani și fără plată. Să-L rugăm pe El să ne înobileze cu dragoste din dragostea Lui, izvor de sănătate pentru minte și suflet. Să ne dea și „voința, și înfăptuirea”, așa cum ne-a promis în Filipeni 2,13, pentru un mod de viață demn de un Creator atât de minunat. „Te laud că sunt o făptură așa de minunată. Minunate sunt lucrările Tale, și ce bine vede sufletul meu lucrul acesta!” (Ps. 139,14)

Având un corp sănătos și implicit o minte sănătoasă, ne putem pregăti pentru locașurile care ne așteaptă și pentru întâlnirea cu iubitul nostru Tată. Simțim încă de pe acum aerul înmiresmat al frumoasei grădini create pentru noi și aroma celor mai sănătoase și plăcute la privit fructe! Mă alătur poetului și spun și eu: „Doamne, aș vrea să stau în locașul Tău, frumusețea Ta s-o privesc mereu!” ■

Dr. Maria Ionică este medic primar pediatru, specialist în medicină de familie, în localitatea Afumați, Dolj.

140 de tineri și 35 de profesori au concertat la Biserica Neagră din Brașov

Între 4 și 13 iulie 2008, a avut loc la Stupini, Brașov, prima tabără de muzică din România, eveniment organizat de Biserica Adventistă pentru copiii și tinerii doritori să-și dezvolte darul muzical și competența în domeniu.

„Proiectul s-a născut din nevoia de a stimula bucuria cântatului și de a orienta gusturile și criteriile tinerilor. S-a mai dorit o redescoperire a muzicii lui Bach și a armoniilor fundamentale de către tinerii erei postmoderne, la fel cum Mendelshon l-a descoperit în perioada romantică”, a declarat Lucian Cristescu, inițiatorul taberei de muzică de la Stupini. Dacă, de obicei, taberele sunt privite ca momente de evadare și inactivitate, cu această ocazie 140 de tineri, între 7 și 27 de ani, au ales să muncească zi de zi la perfecționarea talentului muzical. De altfel, tabăra a fost una cu prezență internațională, cu tineri din Franța, Italia, Spania, SUA și Elveția, dar și interconfesională, la ea participând doi tineri ortodocși și doi tineri catolici.

Dimineața erau atelierelor pe specialități (pian, canto, vioară, trompetă, flaut, nai, chitară clasică, orgă, clarinet, blockflaute, armonie, teorie și dirijat) conduse de muzicieni profesioniști, iar după-amiază aveau loc repetițiile pentru cor și orchestră.

Deși aparent încărcat, programul a fost perceput de cei care au participat

la această tabără ca unul lejer, în care au putut să se hrănească muzical, dar și spiritual, la momentele devoționale (dimineața și seara). De altfel, acestea au fost extrem de apreciate de către participanți, fiind continuu îmbogățite chiar de către aceștia prin cântări spontane, interviuri și prin concursuri de cultură generală și de cunoștințe biblice, pe echipe. O parte consistentă a fost cea a mărturiilor tinerilor, a celor șase pastori prezenți și a profesorilor. Ca urmare a revirimentului spiritual, în ultimul Sabat, 56 de adolescenți și tineri au declarat că vor să fie botezați cât mai curând.

Pentru pregătirea tinerilor veniți în această tabără, 35 de profesori voluntari, cu o pregătire deosebită în domeniu, au renunțat la activitățile lor și au venit la Stupini, trecând peste orice obstacole (distanța, obligații familiale sau timp). Cu toate acestea, tinerii nu i-au dezamăgit, ci dimpotrivă: „N-am văzut niciodată tineri mai calzi și mai dornici de a învăța ca aici. M-am simțit extraordinar”, a spus unul dintre profesori. La sfârșit, profesorii au fost onorați cu diplome de apreciere oferite în urale și aplauze entuziaste.

La reușita cursurilor de pian a contribuit și pastorul Horea Tămășan, care a obținut concursul directorului Liceului de muzică, acesta oferind acces zilnic la sălile de pian, unde 55 de

tineri și-au putut îmbunătăți tehnica pianistică.

Și cum tabăra trebuia să aibă și o finalitate, sâmbătă noaptea s-a aprins un foc de tabără, iar duminică, 13 iulie, s-a organizat un concert public la Biserica Neagră din Brașov. Evenimentul a fost mediatizat prin afișe distribuite în oraș. La ora 12, Biserica era deja plină, așteptând concertul cu muzica lui J. S. Bach.

Mihai Nae, dirijorul orchestrei de tineri, a transformat evenimentul într-o bucurie comună a celor prezenți în sală, interpreți și ascultători. În cadrul programului, profesorii au susținut două piese. Concertul a fost extrem de apreciat de cei prezenți. Ca o confirmare, domnul Eckart Schlandt, organistul Bisericii Negre din Brașov, a declarat: „Vă felicit pentru ce ați realizat cu acești copii. A fost un nivel neașteptat de înalt. Ne pare rău că noi, germanii transilvăneni, nu mai avem cu cine organiza așa ceva. Însă mă bucur că voi, adventiștii, ați preluat ștafeta...”

La sfârșitul taberei, între tineri și profesori mai stăruia o singură întrebare: „Pe când o a doua tabără de muzică?” la care puteai răspunde doar prin credință: „Curând, foarte curând...”

(Brechtler Cristina / Macaru Naomi / Gabriela Mitran / Andrei Pop / Adrian Călin / Zita Bondar)

Ș T I R I

Schimbarea mentalității – o condiție a succesului

Fundația Pro Life Education, împreună cu Departamentul sănătate și temperanță din România și Centrul de Sănătate și Medicină Preventivă Herghelia a organizat, în perioada 6-7 iunie 2008, la Stupini, Brașov, Al II-lea Congres al Studenților la Medicină și Medicilor Rezidenți Adventiști din România. Beneficiind de prezența dr. Richard Hart, președintele Centrului Medical de la Loma Linda și rectorul Universității Loma Linda din SUA și a dr. Viriato Ferreira, directorul Departamentului sănătate și temperanță din cadrul Diviziunii Euro-Africa, întâlnirea și-a propus să orienteze și să cheme studenții mediciști și medicii rezidenți la un standard mai înalt de pregătire și profesionalism, dar și la o viziune mai înaltă a impactului major pe care practica medicală, îmbinată cu învățămintele Scripturii, îl poate avea în viețile celor care nu-L cunosc în mod personal pe Dumnezeu.

Conform dr. Nicolae Dan, de la Centrul Medical Herghelia, „programul Congresului s-a axat, în principal, pe prezentarea oportunității înființării unui Spital de Urgență Adventist în

România. Perspectiva unor instituții medicale adventiste solide în România, sub auspiciile Universității Loma Linda, provoacă studenții, rezidenții și medicii mai tineri la o schimbare majoră de mentalitate. În viitorul apropiat vor exista oportunități pentru medicii adventiști, trebuie să începem să visăm, să dezlănțuim talentele încătușate de comunism atâta vreme, să ne descoperim talentele și să ne punem ținte înalte.

Ca studenți la medicină și ca rezidenți, poate și ca medici, primele întrebări care apar când se discută despre un spital adventist sunt de natură economică, dar ideea exprimată la această întâlnire a fost că problemele de administrație, management și fezabilitate trebuie lăsate pe seama managerilor.”

În cursul meselor rotunde organizate pe această temă s-au evidențiat câteva obstacole care pot fi depășite printr-o implicare mai activă și prin depășirea unor bariere mentale construite în timpul celor 60 de ani de comunism și postcomunism: speranțe minimale de a accede în posturi sau specialități de vârf și idealuri „gârbovite” de realitatea sistemului, uneori corupt. Majoritatea

Centrul de Sănătate și Familie – Sibiu

Centrul de Sănătate și Familie – Sibiu vă invită să vă înscrieți la programul care selectează (începând cu vârsta de 18 ani) tineri și adulți din toată țara, pentru a-i forma ca misionari pentru misiune internă și externă. Programul, care va începe la 1 octombrie 2008, se va derula în limba română și va avea o primă perioadă de pregătire de o lună, combinând zilnic, într-un mod cât mai atractiv și temeinic, teoria și practica.

Curriculumul va conține subiecte ca: inițiere în studiul Bibliei, profeții biblice, Spiritul Profetic și lucrarea medical-misionară, evanghelizare și câștigare de suflete pentru Hristos, masaj, hidroterapie, remedii naturale, nutriție, boli cronice, clase de gătit vegetarian, cum se organizează expoziții de sănătate, cluburi de sănătate etc.

Partea practică va consta în activități de grădinărit, stupărit, întreținere și gătit vegetarian, desfășurate în campus, dar mai ales în activități misionare pe teren.

Costul cursului de o lună este de 150 de euro, care va acoperi cheltuielile de cazare, masă și transport. Înscrierile se fac până pe data de 10 septembrie a.c., pe baza formularului de înscriere și a fișei de recomandare. Pentru a intra în posesia lor, vă rugăm să ne contactați la Centrul de Sănătate și Familie – Sibiu, str. Lungă, nr. 150 (fosta fermă), loc. Amnaș, Or. Săliște, Cod: 557227, jud. Sibiu, România, tel: 40.746.345.053; 40.765.564.920, e-mail: csfsamnas@yahoo.com

Adăposturi pentru oamenii străzii

La inițiativa ADRA România, în perioada 6-20 iulie 2008, o echipă de 20 de voluntari proveniți din țară și străinătate, condusă de pastori Marcel Ghioaldă și Horea Tămășan, a fost prezentă la Zărnești, Brașov, pentru a da o mână de ajutor la construcția celor 3 locuințe sociale care vor adăposti 23 de persoane fără adăpost din această zonă a țării.

Echipa de voluntari scoțieni colaborează de mai multă vreme cu ADRA România pentru susținerea unor proiecte sociale, aceasta fiind a doua experiență de acest gen. Tinerii au adus cu ei și 4.000 de lire, bani folosiți pentru achiziționarea unor materiale de construcții. Acest proiect „Adăpost pentru oamenii străzii la Zărnești” este o inițiativă privată susținută de ADRA România și alți donatori interesați de proiect, lucrările fiind începute în luna ianuarie, acum aflându-se în stadiul de finalizare a structurii și începere a finisajelor.

Pentru că proiectul acesta este amplu și costisitor, solicităm ajutor și altor persoane care doresc să participe împreună cu noi fie prin intermediul donațiilor financiare, fie prin activități de voluntariat. Implicarea cât mai multor resurse va grăbi finalizarea caselor începute și le va da curaj inițiatorilor să continue proiectul de ajutorare a persoanelor defavorizate din această zonă a țării.

(Valeria Roman / ADRA România)

VIRGIL
DUMITRESCU

În ziua de 27 martie 2008 a încetat din viață, după o suferință îndelungată și neiertătoare, în Loma Linda, California. S-a născut pe data de 9 februarie 1935, în casa părinților Ene și Dumitra Dumitrescu, în satul Policiori, jud. Buzău, primind o educație solidă creștină. A primit botezul biblic în București, trăind o viață de credință cu toată seriozitatea ca membru al comunității Popa Tatu - București, al cărei slujbaş a fost până când a plecat din țară, în anul 1983.

Virgil Dumitrescu a fost un luptător neobosit, un căutător stăruitor după adevăr și un împlinitor cu fapta. A moștenit de la tatăl lui perseverența, calea neabătută spre ideal și spiritul de cercetare care l-au însoțit tot timpul vieții lui de peregrin pe pământ.

A scris câteva volume de cercetări teologice și spirituale, care au adus multor suflete lumină, convingeri și certitudini cu privire la adevărurile fundamentale ale creștinismului autentic.

Soția lui, Anișoara, împreună cei doi fii, Adrian și Emil, au fost bucuria și grija sa tot timpul cât au fost împreună. A încetat din viață cu speranța revederii cu cei dragi la revenirea Domnului Hristos.

„Iar tu, du-te până va veni sfârșitul; tu te vei odihni și te vei scula iarăși în partea ta de moștenire la sfârșitul zilelor.” (Dan. 12,13)

Ș T I R I

medicilor adventiști s-au mulțumit cu specialități mai șterse, cu locuri secunde, ținând cont de realitatea uneori defavorabilă, dar uneori și din cauza „mentalității victimei defavorizate datorită religiei”, iar studenții adventiști la medicină nu au sperat niciodată și nu s-au pregătit mental să accedă în specialități de vârf: chirurgie cardiovasculară, neurochirurgie, nefrologie, radiologie, deoarece aveau, pe de-o parte, „handicapul” zilei de sâmbătă și, pe de altă parte, climatul de concurență și competiție neloyală din clinici sau spitale nu favorizau ascensiunea profesională a medicilor care nu doreau să folosească metodele tradiționale balcanice de a ajunge în vârful piramidei.

Pe parcursul Congresului, dr. Richard Hart, directorul spitalului Loma Linda, i-a chemat pe cei prezenți la implicare totală, pe modelul Domnului Hristos, în valorile nevoilor umane, iar cei prezenți, dar și organizatorii, au decis ca astfel de întâlniri să se desfășoare cu regularitate de 1-2 ori pe an, pentru a pregăti actuali, dar și viitori medici pentru oportunitățile care se zăresc la orizont.

(Aurelian Horja / dr. Nicolae Dan)

Instruire și practică pentru pastori și laici la Cluj

Liceul Maranatha din Cluj-Napoca a fost gazda unui curs practic de instruire pentru evanghelizare, la care au participat zilnic 150-165 de persoane, pastori și laici din conferințele Banat, Transilvania de Sud și Transilvania de Nord.

Instruirea pentru evanghelizare s-a desfășurat în perioada 13-17 iulie, sub coordonarea pastorului Louis R. Torres, asitat de pastorul Daniel Mesa. Pastorul Torres, pe parcursul activității sale bogate, a slujit în Biserica Adventistă ca pastor, administrator, evanghelist. Actualmente conduce Mission College din SUA. Marți după-amiază, participanții la instruire au fost pe teren în cartierul Mănăștur. Au bătut la ușa oamenilor, au oferit invitații la evanghelizare, pliante Sola Scriptura și literatură. Experiențele dobândite au fost extraordinare. Sperăm ca cele învățate să fie convertite în câștigare de suflete de toți participanții la instruire, care, cu multă satisfacție, au acumulat cunoștințe noi, practice.

(Szasz Ernest)

BICICLETA

Robert era un băiețel cu ochii plini de lumină și foarte expresivi, care știa cel mai bine să exprime mulțumire și bucurie. Avea șase ani și era singur la părinți; nu mai avea nici un frățior și nici o surioară. Totuși nu era un copil egoist.

Într-o zi, când l-a însoțit pe tatăl lui în oraș, Robert a văzut în vitrină o bicicletă de jucărie, care costa 40 de lei. Și-a dat seama că își dorește foarte mult jucăria. Când l-a întrebat pe tata dacă ar vrea să i-o cumpere, tata i-a răspuns:

– Da, este o jucărie drăguță, dar costă cam mult, nu crezi? Însă, dacă banii economisiți de tine sunt suficienți, nu am nimic împotriva.

– Din păcate, nu am decât 15 lei. I-am numărat de dimineață. Și poate că până am să strâng toți banii, jucăria mea preferată se va vinde. Îmi pare foarte rău. Mi-aș fi dorit-o atât de mult!

– Stai puțin, cred că putem face ceva în privința asta. Am să îți cumpăr jucăria și, acasă, voi face împreună cu mama o listă cu lucrurile pe care ai putea să le faci ca să-ți plătești datoria. Ce zici, ești de acord? Dar va trebui să fii conștient în îndeplinirea sarcinilor, adică ceea ce vei fi rugat va trebui să faci. E bine?

– Da, tată. Promit că voi face tot ce îmi vei cere, ca să-mi plătesc datoria.

Și așa a făcut. În fiecare zi a lucrat din greu, dar bucuros, iar pentru faptul acesta părinții l-au plătit dublu. Așa că, la scurt timp, Robert a terminat de plătit întreaga sumă pentru jucărie. Cât de mult iubea Robert acum mica bicicletă! Era primul lucru pentru care muncise pentru a-l avea. Pentru el era o valoare. O purta peste tot: la grădiniță, la joacă, atunci când ieșea în oraș cu părinții. Singurul loc unde nu o putea lua era în baie, căci mama îi spusese că apa îi va șterge culoarea albastră. Și nu voia. Pentru el era frumoasă așa, albastră.

De fiecare dată când Robert mergea la culcare, tatăl lui îl însoțea pentru a purta o mică discuție referitoare la evenimentele

importante din ziua care era pe sfârșite și, apoi, pentru a-i spune „noapte bună”.

Într-o seară, tatăl i-a povestit despre un băiețel, de vreo 5 anișori, pe care îl vedea în fiecare zi în apropierea biroului său și care de fiecare dată, ca o poezie învățată, spunea același lucru: „Nene, dă-mi și mie un ban!” „Ban?! Dar ce vrei tu să faci cu un ban?” îl întreba tatăl lui Robert de fiecare dată, ca o replică tristă. Dar copilul nu răspundea niciodată, ci pleca în grabă, neînțelegând prin întrebare decât un refuz. Și tatăl lui Robert a povestit mai departe că, în acea zi, băiețelul, la aceeași întrebare, răspunsese pentru prima dată: „Aș vrea... să-mi cumpăr o jucărie!”

Robert asculta atent, dar trist pentru că înțelesese unde vrea să ajungă tatăl.

– Robert, cât de important sunt eu pentru tine?

– O, tati, știi că pentru mine ești cel mai important! răspunse băiatul.

– Atunci, dă-mi mica ta bicicletă. E doar o jucărie.

– O, tată, nu jucăria mea preferată! Pot să-ți dau una dintre mașinuțele mele de colecție. Nu contează că-mi descompletez seria. Chiar și cea mai frumoasă ți-o dau – Porche-ul acela roșu. E bine?

Și tatăl îl sărută pe frunte, zâmbind și ieși. O săptămână mai târziu, tatăl îl întreabă din nou:

– Robert, mă iubești?

– O, da, tati, știi că te iubesc!

– Atunci dă-mi mica ta bicicletă. E doar o jucărie.

– O, tată, nu jucăria mea preferată! Pot să-ți dau elicopterul acela de poliție. E foarte frumos, chiar mai frumos decât această bicicletă. Îți amintești de el? Mi l-ai cumpărat de ziua mea. Îl vrei?

Și din nou, tata îl sărută de „noapte bună” și ieși zâmbind.

Câteva zile mai târziu, când tatăl intră în camera lui Robert pentru a mai discuta câte ceva din ce se întâmplase, Robert stătea pe pat și, cu buzele tremurânde, își întinse mânuța și spuse:

– Uite, tati! Ia-o.

Își deschise cu greu mânuța. Acolo era iubita lui jucărie. O lăsă să alunece în mâna tatălui.

– Ești cel mai important pentru mine! Te iubesc! Și să știi că... vreau să i-o dai copilului acelaia sărac.

Tatăl lui primi cu amândouă mâinile mult iubita jucărie albastră și se ridică să iasă, lăsând băiatul cu lacrimi în ochi. După câteva minute, ușa se deschise și apără o cutie mare. Înăuntru era o bicicletă albastră, care nu era de jucărie. Câtă bucurie exprimau acum ochisorii scânteietorii ai lui Robert! De acum, putea să meargă pe bicicletă.

Și când te gândești că tatăl o avusese în tot acest timp! Aștepta doar ca Robert să renunțe la acea imitație, pentru a primi ceea ce era autentic, adevărat.

Să știți, copii, că la fel așteaptă și Domnul Isus ca noi să renunțăm la tot ce înseamnă lumea aceasta, pentru a primi ce ne oferă El. Să nu-L lăsăm să aștepte prea mult, ci să-I demonstrăm că Îl iubim și că este cel mai important pentru noi, acceptând doar ceea ce este autentic, cresc. De fapt, să-L primim pe El în inima noastră! ■

VIAȚĂ

ÎNAINTE DE MOARTE

TEODOR HUȚANU

Viața după moarte este un subiect luminos pentru creștini, având în vedere că Acela care este inima creștinismului a fost mort și a înviat. „Hristos a înviat!” este garanția și certitudinea că ultimul vrăjmaș, moartea, este deja înfrânt, iar credința în înviere alungă până și întunericul mormântului. Ca și Iov, creștinul poate rosti hotărât: „Chiar dacă mi se va nimici pielea și nu voi mai avea carne, Îl voi vedea totuși pe Dumnezeu..., ochii mei Îl vor vedea...” (Iov 19,26.27)

Dar ce răspunde același creștin la întrebarea legată de modul în care trebuie să trăiască un creștin? Ce poate înțelege un necredincios când vede un credincios care nu are o viață diferită de a lui? Chiar dacă nădejdea vieții după moarte este atractivă, cea mai puternică forță de atracție (sau respingere!) față de Evanghelie rămâne viața trăită. Dacă trăim ca toți ceilalți oameni, credința noastră nu atrage, chiar dacă stropim în dreapta și în stânga, din când în când, cu Numele Domnului.

Nici doctrina, dacă nu este trăită, nu prezintă interes, chiar dacă este adevărată. Puțini sunt aceia care caută o religie ce nu oferă o schimbare a acestei vieți. Dovedește credința ta că există cu adevărat viață înainte de moarte? Apostolul Pavel ne atenționează: „Pe voi, care erați morți în greșelile voastre și în firea voastră pământească netăiată împrejur, Dumnezeu **v-a adus la viață** împreună cu El, după ce ne-a iertat toate greșelile.” (Col. 2,13)

Dacă nu am avea făgăduința răsplătirilor veșnice, am mai alege să-L urmăm pe Mântuitorul, doar ca să trăim iertarea păcatelor, schimbarea ființei, bucuria inexprimabilă a salvării și împăcării cu Dumnezeu și puterea iubirii semenilor? Chiar dacă avem o mântuire pentru care suntem în stare să murim, suntem, în același timp, în stare să trăim pentru ea?

Domnul Isus nu a venit să ne învețe doar cum să ne pregătim pentru moarte, ci să ne arate cum să trăim până murim. Dacă nu ar fi așa, o mare parte a învățăturilor Sale nu ar avea rost, căci ne sunt nenesare în viața după moarte. De pildă, cum aș putea să-i iubesc pe vrăjmașii mei în cer sau cum aș putea fi fericit când sunt prigonit? Împărăția despre care vorbește Domnul Hristos nu este doar o speranță care se va întruchipa după înviere, ci este, în același timp, o realitate pe care creștinii trebuie să o întruchipeze acum, în această viață.

Creștinismul născut sub talpa de fier a Imperiului Roman părea să aibă puțini sortii de izbândă. Însă contrastul ascuțit dintre modul de viață creștin și cel obișnuit s-a transformat

într-o irezistibilă revoluție a inimii și a iubirii. Persecutorii uimiți de iubirea care lega victimele creștine între ele, precum și răspândirea rapidă a credinței creștine în cuprinsul imperiului sunt argumente incontestabile care vorbesc despre niște creștini care știau cum să trăiască înainte de a muri.

Deși împărăția adusă de Domnul Isus este total pe dos față de împărăția acestei lumi, deși ordinea lumii este răsturnată de ordinea Evangheliei, totuși oamenii au fost întotdeauna atrași de ea. Ei așteptau ceva diferit de ceea ce putea să le ofere starea obișnuită a lucrurilor. Chiar dacă cei din urmă vor fi cei dintâi, chiar dacă cel mai mare trebuie să fie primul dintre slujitori, chiar dacă după ce ai primit o palmă pe un obraz trebuie să-l întorci și pe celălalt, calea credinței este totuși bună și de dorit.

„Iubiți-i pe vrăjmașii voștri, binecuvântați-i pe cei ce vă blestămă, faceți-le bine celor ce vă urăsc și rugați-vă pentru cei ce vă asupresc și vă prigonesc...” (Mat. 5,44.45). Poți invita pe cineva la așa ceva? Natanael întreabă și astăzi: „Poate ieși ceva bun din Nazaret?” Iar Filip răspunde și astăzi: „Vino și vezi!” (Ioan 1,46). Sufletele nu se câștigă prin îndocinare, ci prin întrupare. Doctrina convinge doar când

se prezintă în carne și oase, nu în teorii și scheme pioase. Convertirile sporesc atunci când Duhul nașterii din nou bate încotro vrea, iar noi alegem să vrem să bată și peste noi.

Se folosește evanghelizarea de glasul nostru mai mult decât de viața noastră? Există semeni ai noștri care nu pot auzi solia creștinilor, din cauza zgomotului deranjant al vieții acelorași creștini? Susurul blând al Duhului Sfânt rămâne neauzit când credința degenerază în tărăboi firesc și amestec de evlavie cu neleguire.

„O, de aș muri de moartea celor neprihăniți!” (Num. 23,10). Frumoasă rugăciune! Însă, înainte de a înălța ruga lui Balaam, să rostim crezul lui Pavel: „Căci pentru mine a trăi este Hristos...” (Fil. 1,21). Dacă vrem să zguduim lumea ca Ilie sau Ioan Botezătorul, atunci să începem să trăim ca ei. Pentru viața ce urmează după moarte, merită să aruncăm în joc viața prezentă! ■

Împărăția despre care vorbește Domnul Hristos nu este doar o speranță care se va întruchipa după înviere, ci este, în același timp, o realitate pe care creștinii trebuie să o întruchipeze acum, în această viață.

Teodor Huțanu este președintele Uniunii de Conferințe din România.

Institutul Teologic Adventist

Educația adventistă...
...o experiență care transformă viața TA
și a celor din jurul TĂU

Admitere Septembrie 2008

Domeniul Teologie

Specializarea: **Teologie adventistă pastorală**

Cursuri de zi cu durata 4 ani (ciclul I de studii)
Diploma acordată: Licențiat în teologie

Sesiunea de toamnă: înscrieri: 25 august - 1 septembrie;
examene: 2-4 septembrie

Domeniul Limbă și literatură

Specializarea: **Limba și literatura română-
Limba și literatura engleză**

Cursuri de zi cu durata 3 ani (ciclul I de studii)
Diploma acordată: Licențiat în filologie

Sesiunea de toamnă: înscrieri: 1-9 septembrie;
interviu: 10 septembrie

Domeniul Științe ale educației

Specializarea: **Pedagogia învățământului
primar și preșcolar**

Cursuri de zi cu durata 3 ani (ciclul I de studii)
Diploma acordată: Licențiat în științe ale educației

Sesiunea de toamnă: înscrieri: 1-10 septembrie;
interviu: 11 septembrie

NOU

Domeniul Asistență socială

Specializarea: **Asistență socială**

Specializare acreditată
H.G. 635/11 iunie 2008

Cursuri de zi cu durata 3 ani (ciclul I de studii)
Diploma acordată: Licențiat în asistență socială

Sesiunea de toamnă: înscrieri: 1-8 septembrie;
interviu: 9 septembrie

INSTITUTUL TEOLOGIC ADVENTIST

Șos. Decebal, nr. 11-13, Cernica

077035, jud. Ilfov, România

Telefon/Fax: (+40) 021-369 53 505 (+40) 0744-68 51 23

E-mail: secretariat@institutadventist.ro

www.institutadventist.ro

